Anamaria Ionescu

CAMERA OBSCURĂ

virtual-project.eu

Editura NICO

CAMERA OBSCURĂ
Anamaria Ionescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
IONESCU, ANAMARIA
Camera obscură / Anamaria Ionescu – Târgu-Mureș: Editura Nico, 2009
ISBN 978-973-1947-75-4
821.135.1-1

Coperta de Nicolae Băciuț
Cu o fotografie de Alexandru Băgescu
Editura NICO – 2009
Anamaria Ionescu – 2009
Tehnoredactare Sergiu Paul Băciuț
Format 16/61x86, coli tipo 6,75
Tiparul executat la INTERMEDIA GROUP Târgu-Mureș

Anamaria Ionescu

CAMERA OBSCURA

EDITURA NICO
– 2009 –

Pentru părinții mei, care, în viață și dincolo de ea, îmi luminează calea. Pentru familie și prieteni, care mă sprijină și cred în mine chiar și atunci când eu nu mai cred. Pentru aceia care m-au ajutat să creez amintirile pe care le port în suflet.

La limita incandescenței

Anamaria Ionescu scrie la fel de fluent, de limpede și de simplu precum vorbește, ca om de radio cu vocație, pedigree și experiență. Întâmplarea mi-a oferit șansa de a mă număra printre primii cititori ai textelor ce alcătuiesc prezenta carte. I-am și publicat unul dintre ele, împreună cu vorbe de întâmpinare puține, sincere, dar și, cu intenții cumva didactice, destul de reținute: începătorul are dreptul la șansă, dar există și riscul risipirii acesteia, dintr-un exces de generozitate care poate fi, lesne, rău înțeles.

Volumul este, însă, cu totul altceva decât însumarea componentelor sale. L-am parcurs cu plăcere, cu bucurie chiar. Femeia (tonul și perspectiva indică, în acest caz, fără dubii, sexul autorului) care l-a alcătuit știe să povestească într-un mod anume, ceea ce conferă prozelor ei o marcă specială. Retractilă și chiar voit convențională la nivelul incipiturilor (cu excepția celui de la grupajul ce dă titlul culegerii), autoarea narează apoi pasional, ironic, amar, tandru, dar în permanență tensionat.

Un anumit soi de nonșalanță trimite la nuvelele Annei Gavalda. Câteva personaje feminine se apropie de cele ale Ludmilei Ulițkaia. Sobrietatea și pedanteria din anumite pasaje amintesc de Nina Berberova. Iar detașarea puțin jucată are ceva din teatralismul Ameliei Nothomb.

Interesantă și incitantă la lectură este lipsa de morgă a scriitoarei, care colindă registrele exprimării fără să-și pună cu gravitate problema unității stilistice. Dacă ar fi fost poetă, probabil că Anamaria Ionescu ar fi rimat, fără pic de inhibiție, „show-uri” cu „nouri”. Tot astfel, la ea, invenția și autobiograficul, chiar dacă doar bănuit, se alătură firesc. O desuetudine evident elaborată se grefează, fără să șocheze, pe spontaneitatea debordantă a relatării unor trăiri la limita incandescenței.

Motivul vitraliului, central și de-a dreptul obsedant în ciclul „Camera obscură”, poate fi regăsit, cu măsură și nuanțat, pe tot parcursul volumului. Intre ochiul povestitorului și subiectul observației sale există mereu un ceva care are darul de-a modifica realitatea inițială: o amintire, o obsesie, un blestem. Vitraliul care desparte

retina celui ce privește de cei priviți îi face pe aceia din urmă să capete contururi, culori, umbre, dimensiuni și consistențe pe care uitatul printr-un simplu geam nu ni le-ar fi putut dărui. Însă nouă, lectorilor, ni se oferă această priveliște, grație intuiției autoarei de-a media, intens sentimental, relația noastră cu fantasmele pe ea care le creează, cu o cuceritoare verosimilitate.

Avem de-a face, totuși, cu o carte de debut, ceea ce sugerează, chiar dacă pregnant, doar potențialități care-și așteaptă confirmarea. Deopotrivă imaginativă și telurică, mizând pe efectul unor trimiteri livrești, dar având și putere de observație și simț al limbii vii, proza Anamariei Ionescu vădește, în același timp, vlagă, candoare și un strop de timiditate. Totul depinde în literatură, se știe, de harul sau de știința dozării acestora.

Primul pas a fost făcut. Cu dreptul, din fericire. De-acum înainte urmează mersul. Direcția și ritmul său pot ține și de conjunctura astrelor, dar în mod neîndoios Anamaria Ionescu are, după ce l-a rostit pe cel dintâi, ultimul cuvânt.

DAN MUCENIC

A FOST SĂ FIE

1. Pianista

Lavinia se întorcea de la școală. Colegii ei se duseseră cu toții la stadion, dar ea decisese să meargă direct acasă. Abia aștepta să îi spună tatălui ei despre cele discutate cu profesoara de muzică. Tovarășa Mezincescu îi spusese că va putea repeta de două ori pe săptămână la școală. Aveau acolo, în sala de muzică, un pian cu coadă, de concert. Tovarășa profesoară nu permitea oricui să cânte la pianul ăla. Odată, s-a supărat rău pentru că i-a găsit pe Sandu și pe Matei interpretând un duet dintr-un spectacol de revistă vechi. Dar pe ea, pe Lavinia, profesoara o aprecia. Avea… cum spusese? A, da! Avea potențial. Își notase cuvântul pe ultima pagină a caietului. Voia să îl rețină exact. Să i-l poată spune tatălui ei. Lui îi plăcea să o audă folosind cuvinte interesante. Mergea pe stradă și visa cu ochii deschiși. Era atât de încântată…

Poate că îi va convinge pe părinții ei să îi cumpere o pianină. Tanti Vania – cea cu pisoiul care vorbea numai rusește… Zâmbi. Tanti Vania era rusoaică. Locuia singură, un etaj mai jos și avea un motan mare și negru. Când blănosul făcea câte o boacănă, femeia se burzuluia la el în rusește. Într-o zi, Călin, fratele mai mic al Laviniei, năvăli în bucătărie și strigă:

— Mami, știi? Motanul de sub noi nu vorbește decât rusește!

Desigur, motanul nu vorbea rusește. Motanul mieuna. Dar în discuțiile lor, vecina rusoaică a rămas mama pisoiului care vorbește numai rusește.

Așa, unde rămăsesem? A, da! Tanti Vania spusese ceva despre o pianină pe care doamna Popescu de la 4 o avea de vânzare. Dacă tati ar vorbi cu ea…

Lavinia plutea pe stradă. Mergea și visa. Se opri o clipă să se uite la cer. Îi plăceau acoperișurile clădirilor vechi proiectate printre nori. Unul dintre acoperișuri avea două sculpturi, de o parte și de alta. Doi îngeri cu aripile strânse și cu mâinile pe față. Fata îi privi printre razele de soare. Brusc își făcu apariția un nor negru care întunecă cerul într-o clipă. Totul deveni sinistru. Gri și urât. Iar

îngerii îi păreau, dintr-odată, îngroziți. Din fericire, norul dispăru curând, iar soarele lumină din nou totul în jur. Dar Lavinia rămase cu un fior pe șira spinării.

— Ciudat rău, murmură fata, își strânse ghiozdanul la piept și grăbi pasul spre casă.

Lavinia intră repede în apartament, grăbită să își vadă părinții. Aruncă ghiozdanul și se năpusti către bucătărie. Pe la jumătatea holului își aminti ce scandal face mama atunci când vreunul din ei intra încălțat în casă, așa că oftă și se întoarse să se descalțe.

Intră apoi în fugă în bucătărie și strigă:

— Mamă, tată, am ajuns. Mamaaaa!

În bucătărie nu era nimeni. Și, ciudat, nici masa nu era pusă, nici miros de mâncare nu venea dinspre cuptor. Ușa spre camera din fund era deschisă. Lavinia simți că ceva nu e în regulă.

— Mami, tati, sunteți aici?

Fata păși cu timiditate către încăpere. Din cadrul ușii îl văzu pe tatăl ei. Stătea pe fotoliul bunicii și își ținea capul în mâini.

— Tată? Ce faci aici? Unde e mama?

— Lavinia, ai venit. Stai jos, fata mea, trebuie să vorbim.

— Unde e mama? Dar Călin?

— Călin este la unchiul Radu. Va rămâne acolo în seara asta.

— De ce? Unde e mama?

Laviniei i se făcuse frică. Își simțea inima bătând cu putere. Tatăl părea a-și căuta cuvintele potrivite. Ciudat, doar era scriitor. Până la urmă se hotărî să vorbească:

— Mama e… Pe mama au luat-o.

Lavinia îl privi înmărmurită.

— Cum adică „au luat-o”? Cine a luat-o?

— Miliția.

— Miliția? De ce? Ce treabă are mama cu miliția?

— Lavinia, stai jos. Ești mare acum. Ce am să îți spun nu va fi ușor de suportat. Dar va trebui să facem față. Împreună.

— Tati, mă sperii, spuse fata trăgându-și un scaun în fața tatălui ei.

Bărbatul a așteptat ca fiica lui să se așeze. S-a aplecat și a luat mâinile copilului în mâinile sale.

— Lavinia, tu știi că mama ne iubește foarte mult. Și întotdeauna a făcut în așa fel încât să avem tot ce ne

trebuie. Să nu ne lipsească nimic. Ai văzut ca noi avem dulciuri, carne, brânză, de toate, deși în magazine nu se găsește nimic. De unde crezi că vin toate astea?

— Nu știu. Mami le cumpără de undeva.

— De unde, Lav? Nu se găsesc nicăieri. Mama le fură, fetiță, de la bufetul de la fabrică.

Copila sări de pe scaun ca mușcată.

— Minți! Mama nu ar face niciodată rău!

— Nici nu a făcut ceva rău. Nu a luat mâncarea de la gura nimănui. Nu a rămas nimeni flămând. A făcut ce a putut ca noi să avem de toate. Doar că ceea ce a făcut ea este ilegal. Înțelegi?

— Nu!, răspunse copilul cu furie în glas și lacrimi în ochi. Nu e adevărat.

Fugi în camera ei și trânti ușa. Nu peste mult timp, tatăl o auzi plângând. Bărbatul oftă. Știa că așa avea să se întâmple și nu putea face nimic să ușureze suferința copiilor lui. Și aveau să vină vremuri din ce în ce mai grele.

După ceva timp – un ceas, poate mai mult – Lavinia reveni în camera din fund și se așeză cuminte pe scaun.

— Ce se va întâmpla cu mama acum?

— Nu știu, Lavinia. Probabil va fi un proces. Este posibil să… să meargă la închisoare.

Fata dădu din cap descumpănită și oftă.

— Mă duc să pun masa și să încălzesc mâncarea. Te chem când e gata.

2. Sora mai mare

23 mai 1953

Astăzi este ziua mea. Împlinesc 14 ani.

Lavinia se uita la cele câteva cuvinte de minute întregi. Nu mai reușea să găsească altceva de scris. Profesoara de limba română le sugerase să țină un jurnal. Le spusese că generațiile următoare aveau să citească rândurile și vor ști cum era viața înainte. Asta o pusese în încurcătură pe fată. Nu era vorba că nu ar fi avut ce să scrie. Se confrunta cu atâtea probleme, încât le-ar fi urlat pe stradă, darmite să le scrie în jurnal. Dar nu ar fi vrut ca fiica sau fiul ei să citească despre bunica închisă pentru

furt sau despre bunicul care nu era mai niciodată acasă, iar când era, ori dormea ori se uita în gol cu o sticlă în mână… Nu, nu era un lucru pe care generațiile următoare să îl afle.

— Lav, ceva dă pe foc! Vocea îi aparținea lui Călin.

— Fi-r-ar să fie!, bodogăni fata și se repezi în bucătărie.

Ciorba murdărise mașina de gătit. Din nou. Obosise să tot alerge între bucătărie, lecții, călcat, spălat. Nu mai avea timp pentru nimic. Nu mai ieșea cu fetele în parc, nu mai participa la activitățile cu școala, nu mai era invitată la zilele de naștere ale colegilor. Singura bucurie care îi mai rămăsese era cântatul la pian. Când începuse toată nebunia asta se temuse că tovarășa Mezincescu nu o va mai ajuta. Dar profa' se dovedise a fi de treabă și i-a spus că poate continua să repete la pian.

Acum se lupta să pregătească prânzul pentru ea și fratele ei. Și pentru tatăl lor, dacă va veni acasă. Înainte, mama nici nu ar fi admis să lipsească cineva de la masa de prânz, dar acum… Ea și Călin mâncau, de regulă, singuri. În fiecare zi se ruga ca mâncarea să fie cât de cât comestibilă. Învățase să gătească din mers și știa că nu îi iese întotdeauna. Dar fratele ei nu comenta niciodată. Lavinia ar fi dat orice să poată alunga tristețea care domnea în casă acum. Mâncau tăcuți și resemnați. Din când în când fata se uita la ușă ca și cum ar fi așteptat pe cineva. Dar nu venea nimeni. Nici măcar tatăl lor nu venea decât seara, foarte târziu. Ca și când nu ar fi vrut să îi vadă. Dimineața găsea bani pe bufetul din bucătărie. Nu mulți. Nu mai era ca înainte.

— Mai târziu, când ai timp, poți să mă ajuți și pe mine la mate? Am o problemă la care nu îi du de cap.

— „Căreia nu îi dau de cap", așa se zice. Da, te ajut. Dacă ai terminat de mâncat, du-te și dormi o oră. Apoi te ajut la teme.

Băiatul se duse la culcare. Lavinia oftă. Niciodată nu i-a plăcut matematica. Dar cel mic avea nevoie de ajutor și mama nu era acolo. Avea o oră la dispoziție să strângă prin casă și să prepare ghiveciul de legume pentru a doua zi. Tanti Vania, mama pisoiului care vorbea numai rusește, a venit de la țară cu legume proaspete și le-a dat și lor de o mâncare. Ea și doamna Popescu îi mai ajutau din când în când. Cu ele stătea Călin când venea de la școală, până când termina și ea orele. Dacă n-ar fi ele…

Hai, Lavinia, la treabă. Trebuia să termine totul și să se culce devreme. La 4 dimineața se trezea ca să își facă și ea temele.

Adună fața de masă în așa fel încât să nu scape firmiturile și se duse pe balconul din sufragerie ca să o scuture. De-abia când reveni în cameră observă buchețelul de flori de câmp pus în vaza mică a mamei, pe măsuța de cafea. Lângă vas era un bilet scris stângaci pe o foaie ruptă din caietul de matematică; „La mulți ani! Călin”

— Doar nu credeai că am uitat, nu?, zâmbi fețișoara pistruiată din ușă.

Sora veni și îl sărută pe ambii obraji.

— Mulțumesc mult. Sunt foarte frumoase. Vrei să îți spun o poveste, să adormi mai ușor?

— Da, da, da!, răspunse cel mic entuziasmat.

Lavinia zâmbi și îl luă de mână. În drum spre dormitor își șterse o lacrimă cu dosul palmei.

3. Fiica

Lavinia aruncă încă o privire prin casă, ca să se asigure că totul era în ordine. A zecea oară. Casa trebuia să arate perfect. Mama venea acasă, în sfârșit. Făcuse curățenie generală, gătise, cumpărase flori. Și totuși i se părea că locuința arăta, așa, prăfuită, învechită… Înainte totul era ca o bijuterie. În anul în care lipsise mama, o parte din mobile și tablouri fuseseră vândute. Fata se simțea frustrată de aerul sărăcăcios al apartamentului, dar hotărî să nu se gândească la asta. Avea să se bucure de întoarcerea mamei sale și atât. Vor sărbători împreună, chiar dacă în loc de șampanie vor bea ceai, în loc de icre vor mânca pâine cu un pic de unt, iar tortul va fi înlocuit de mere la cuptor după rețeta lui tanti Vania.

Mama intră în încăpere, iar cei doi copii săriră de pe scaune. Au urmat câteva momente de tăcere. Lavinia își privi mama și văzu că părul nu mai era blond, ci cărunt. Nu mai era fardată și aranjată, ci palidă, încercănată și ridată. „Doamne, cât a îmbătrânit!”, gândi Lavinia, pentru ca apoi să se urască profund pentru acest gând. După câteva momente de ezitare, femeia se repezi și își îmbrățișă copiii. Îi strânse cu putere la piept și începu să

plângă ușor. Stătură așa preț de câteva minute, în timp ce tatăl se plimba prin cameră, ignorat și ușor stânjenit.

Apoi se așezară la masă. Mama complimentă bucatele și talentul de gospodină al fiicei ei, apoi mâncară în liniște. Nimeni nu a mai scos niciun cuvânt. După masă, tatăl fu cel care sparse tăcerea:

— Eu trebuie să plec, anunță sec și se ridică de la masă, evitând să privească pe cineva în ochi.

Mama ridică ochii mirată și vru să pună o întrebare. Își văzu, însă, copiii plecând capetele precum ghioceii și nu mai spuse nimic. Oftă și își mai puse un pic de desert.

* * *

Trecuse mai bine de jumătate de an de când mama se întorsese acasă. Lucrurile reveniseră, într-un fel, la normal. Numai că normalul ăsta de acum nu semăna deloc cu normalul de odinioară.

Lavinia nu își amintea cum arăta zâmbetul mamei ei. Nici de vorbit nu prea vorbea. Între ea și tatăl ei era o stare de tensiune continuă. Iar viața lor de familie se desfășură într-o tăcere apăsătoare.

Lavinia era frustrată și Călin speriat. Iar părinții lor se purtau de parcă ar fi fost acolo printr-o întâmplare nefericită.

Toate aceste gânduri alergau cu viteza luminii prin mintea obosită a copilei. Era aproape de miezul nopții, iar Lavinia nu reușea să pună geană pe geană. Ca și când nu ar fi fost suficient, aceasta era una din nopțile în care părinții ei se certau. Mama îi reproșa tatei infidelitățile, iar tatăl protesta spunând că a făcut față absenței ei așa cum a putut. Vorbele aruncate erau grele. Mama începu să plângă. Ușa camerei se deschise încet și în prag își făcu apariția Călin.

— Dormi, Lav?

— Nu, nu încă. Întrebarea e, tu de ce nu dormi?

— Nu pot, mi-e urât. Pot să vin cu tine în pat?

— Bine, fie. Dar nu îți face un obicei din asta.

— Mulțam fain, spuse copilul, în timp ce se cățăra lângă sora lui în pat.

Vocile părinților deveniseră acum mai stridente.

— Iar se ceartă…, oftă Călin.

— Lasă, nu te gândi… Culcă-te!

Își învelise frățiorul și îl convinsese să închidă ochii, când dinspre bucătărie se auziră sunete de vase sparte și țipete. Călin țâșni de sub plapumă.

— Ce e?

— Nu știu. Stai aici, mă duc eu să văd.

Lavinia se năpusti ca o furtună în bucătărie. Și, spre stupoarea părinților, începu să țipe la ei:

— Încetați! Ce faceți acum nu poate fi adevărat. Mami ne iubește. De asta a făcut ce a făcut, ca să ne fie nouă bine. Chiar tu ai spus asta, tată. Și tu ne iubești… Vă rog, am trecut prin atâtea… Abia așteptam să vină mama, să fim iarăși o familie. Nu puteți să vă purtați așa! Pur și simplu nu puteți!

Adolescenta simți că o podidește plânsul, așa că se opri. Se uită mai întâi la mamă, apoi la tată, oftă și se întoarse în pat.

Părinții rămaseră multă vreme tăcuți și stingheri. Până la urmă, bărbatul luă femeia de mână cu blândețe.

— Trebuie să găsim o cale să ținem familia unită. Pentru copii, dar și pentru noi.

4. Soția

Lavinia stătea sprijinită de tocul ușii și admira culoarea roz-piersică pe care soțul ei, Mihai, o atribuise dormitorului. Era deosebit de frumoasă. Acum se bucura că trecuse peste îndoielile ei inițiale și îi permisese bărbatului să experimenteze. Femeia își plimba privirea peste peretele neted, oprindu-se puțin asupra celor trei acuarele de deasupra patului. Dar mintea îi era undeva departe.

Mihai ieși din baie cu un prosop în jurul brâului și cu un altul ștergându-se de zor pe cap.

— Am fost cuminte, iubi, am șters pe jos de data asta, așa că poți intra liniștită să te machiezi… Lav? Pentru Dumnezeu, nu te-ai îmbrăcat? Întârziem și iar ne mustruluiește tatăl tău.

— Da, știu. O să fiu gata în zece minute. Femeia oftă și deschise șifonierul.

Mihai o privi câteva clipe și apoi veni lângă ea. O luă pe după umeri și întrebă, cu un ton blând:

— Ce este, Lav? De câte ori mergem la ai tăi devii melancolică. Și am observat că te străduiești să rărești

vizitele. S-a întâmplat ceva?

Lavinia se așează pe pat și își privi soțul în ochi. Nu prea știa cum să îi explice fără să îl întristeze.

Lavinia îl întâlnise în urmă cu doi ani, cu ocazia unei banale vizite la dentist. Tânăra se lupta cu o măsea nărăvașă, iar cel ce avea să îi devină soț își aștepta tatăl – același dentist – pentru un prânz în oraș. Apariția fetei timide a dus automat la amânarea prânzului, dar până la urmă Mihai a ieșit în avantaj: mai puține calorii și o femeie minunată în viața lui. Așa spunea el când voia să îi îmbunătățească dispoziția soției. De data asta însă nu era vorba de o simplă tristețe de moment.

Toata lumea a sfătuit-o pe Lavinia să își mute gândul de la Mihai. Era prea versat și iubea prea mult viața pentru a putea fi un bun familist. Da, era. Și? A învățat-o și pe ea să o iubească la fel de mult. Poate chiar mai mult. I-a dăruit energia care a readus-o la viață. A învățat-o să iubească și să simtă viața. A prins aripi. Acum cânta în bucătărie când gătea sau făcea cafeaua. Pur și simplu deborda de entuziasm.

Poate din acest motiv evita să își viziteze părinții. I se părea casa mică și cenușie, atmosfera glacială, iar ei – doi străini care își trăiesc bătrânețile împreună din întâmplare. Întâlnirile cu ei o deprimau. Se simțea vinovată că le forțase mâna cândva să rămână împreună, scoțându-le ochii cu datoria de părinți.

Mihai o ascultă pe soția lui tăcut și îngândurat. După câteva momente de tăcere, sărută mâna Laviniei și spuse:

— Iubito, aș vrea să nu te mai învinovățești pentru lucruri care nu au depins de tine. Evenimentele din trecutul tău nu sunt nici vina, nici responsabilitatea ta. Așa cum nici căsnicia părinților tăi nu a fost. Mama ta nu a făcut ce a făcut pentru că te-ai născut tu sau fratele tău, ci pentru că ispita a fost prea mare. Iar ai tăi nu au rămas căsătoriți pentru că ai zbierat tu la ei într-o noapte. Ci pentru că așa au crezut ei că e cel mai bine.

Mihai îndepărtă o șuviță de păr de pe fruntea soției, o sărută, îi zâmbi și spuse:

— Hai, iubito, bagă viteză, că dacă îi dăm prilejul tatălui tău să ne facă morală, iar mâncăm ciorba rece.

5. Mama

Lavinia punea de ceai, când fiica ei, Ana, intră în cabană. Lavinia o privi și zâmbi. Părul fetei era pudrat cu zăpadă și obrajii îmbujorați. De afară se auzeau râsete. Ionuț, fiul ei, își ajuta nepoții – copii Anei – să facă un om de zăpadă.

Veniseră cu toții la cabana aceea ca să sărbătorească ziua Anei. Deși era abia începutul lui noiembrie, la munte ninsese din belșug. Ionuț alesese inspirat cabana. Era retrasă, dar accesibilă. Pitorească, dar confortabilă. La început, Lavinia protestase la ideea copiilor ei de a asigura mâncarea printr-o firmă de catering. Se obișnuise să gătească ea pentru familie. Dar era mai bine așa. Se simțea în vacanță. Păcat că nu mai era și Mihai cu ei…

— Hei, revino printre noi, spuse Ana, îmbrățișându-și mama. Am să beau și eu un ceai. Jocurile astea în zăpadă m-au înghețat bocnă.

— Copiii sunt bine îmbrăcați?

— Da, mamă.

Cele două femei s-au așezat la masă și, pentru o vreme, s-au bucurat de ceaiuri. La un moment dat, Ana întrebă:

— Mama, te simți bine?

— Da, sigur.

— Pare că te preocupă ceva.

— Da, este vorba de Ionuț. Maria mi-a spus că fiul ei l-a văzut fumând marihuana într-un club.

— Da, mi-a ajuns și mie la urechi istorioara asta. Așa e el, excentric…

— Cum adică? Tu te auzi ce spui? E avocat, om serios. Dacă îl dă afară din barou? Sau, și mai rău, îl arestează?

Ana lua mâna mamei ei, o sărută și zâmbi.

— Îți faci prea multe griji. În primul rând Ionuț este avocat, și încă unul bun, dar crede-mă, nimeni nu face greșeala să îl considere om serios. În al doilea rând, nu a fumat marihuana, ci a tras un fum dintr-o țigară pe care i-a dat-o chiar decanul baroului, după ce fumase și el. O fi vreun ritual avocățesc.

— Ana, pentru Dumnezeu!

— Mamă, hai să ne simțim bine. Nu te mai necăji pentru prostioarele lui Ionuț. E băiat mare, se descurcă el.

Ușa se deschise și „fiul risipitor” își făcu apariția.

— Ce fac cele două doamne favorite ale mele?

— Lasă lingușeala, replică Ana, că nu te va duce nicăieri. Mama știe de episodul „țigareta”. Și înainte să îmi șuieri în ureche sinonimul de la „soră” – și anume „scorpie” – află că nu i-am zis eu. Vă pup, mă duc să îmi smulg copiii din zăpadă. Sau, cel puțin, să încerc.

Lavinia și Ionuț rămaseră singuri în bucătărie. Mama se ridică și se duse să spele cănile. Fiul se scărpină puțin după ureche, se îndreptă către femeie și îi puse mâinile pe umeri.

— Mama?

— Sunt supărată pe tine, Ionuț.

Ionuț vru să își ia un aer inocent și să întrebe candid „de ce?”, dar se abținu.

— Bărbat în toată firea, cum poți să faci prostioare de adolescent?

— Păi, dacă le făceam în adolescență, îmi dădeai o bătaie de mă rupeai.

— Ionuț, eu vorbesc serios. Dacă te-a văzut cineva și o să ai necazuri?

— Mamă, nu sunt născut alaltăieri. Am fost atent. Nici ceilalți de acolo nu veneau de la școala de duminică. În plus, nu „am fumat”. Am tras un fum dintr-un joint pe care l-am împărțit toți cei care eram la masă. Nu te mai îngrijora, nu a fost cine știe ce.

— Doamne, dacă tatăl tău ar fi fost aici și te-ar fi auzit…

În acel moment Ionuț izbucni într-un râs zgomotos.

— Mamă, tata m-ar fi invidiat sincer. Pe vremea tinereții lui, a voastre, nu te puteai distra așa de bine. Iar tatei îi plăcea muuult viața.

— Vorbești prostii. Tatăl tău m-a iubit și a fost un familist.

— Sigur, mamă. Și te-ar fi iubit oricând. Dar asta nu înseamnă că nu îi plăcea s-o facă lată din când în când. Tata m-ar fi înțeles și m-ar fi ajutat să te împac. Hai, nu fi supărată, hai să nu ne stricăm weekend-ul.

— Vreau doar să te liniștești și tu, să întemeiezi o familie, să ai un copil.

— O să le fac și pe astea, mamă, o să le fac. Acum, hai afară să vezi ce om de zăpadă au făcut nepoții tăi!

* * *

Lavinia stătea în leagăn, înfofolită în pătură, cu o cană de ceai fierbinte în mână, privindu-și familia. Copiii se jucau în zăpadă, Ana și Ionuț sporovăiau, totul era perfect. Aproape perfect.

Gândul îi zbura către părinții ei. Se întrebă dacă familia părinților ei trăise vreodată astfel de momente. Poate, dar ea nu-și mai aducea aminte. Făcea eforturi să își amintească zâmbetele și râsetele dinainte de arestarea mamei ei. Dar nu reușea. Erau prea adânc îngropate de negura anilor care au urmat. Se gândi apoi la Mihai. Și-ar fi dorit să fie alături de ea acum. Zâmbi, imaginându-și-l jucându-se cu nepoții, participând la bătaia cu bulgări sau organizând „șantierul" omului de zăpadă. Dar nu i-a fost dat. S-a stins în acel stupid accident de mașină. Așa a fost să fie.

Își opri șirul gândurilor înainte de a-i da lacrimile și se concentră asupra hârjonelii copiilor. Ancuța și Răducu construiseră cazemate din zăpadă și se duelau cu muniție albă. Vocile lor umpleau curtea cu sunete de clopoței. La bătălie se alăturară și adulții: Ana de partea lui Răducu, iar Ionuț întărind tabăra nepoatei sale. În mijlocul „războiului alb", Ana îi aruncă o privire mamei ei:

— Ești bine, mamă? Ți-e cald?

— Mi-e bine, nu-ți face griji. Și să știți că mi-am dat seama că ați pus coniac în ceaiul ăsta.

— Coniac în ceaiul mamei, Ionuț? Ești de-a dreptul diabolic!

Lavinia privea joaca celor dragi ca pe un tablou în mișcare. Se bucura de fiecare sunet și imagine, ca un împătimit de artă care contemplă o capodoperă. Viața o învățase că momentele de fericire sunt rare și, tocmai de aceea, prețioase. O stare de bine o înconjură treptat. Închise ochii și lăsă capul pe spate, ca și când ar fi vrut să ascundă acest moment adânc în ființa ei.

* * *

Nimeni nu înțelegea ce se întâmplase. De ce a încetat inima Laviniei să bată? Nu suferea de vreo boală, nu a băut peste măsură, nu s-a simțit rău. Nu a avut parte de mari supărări în ultima vreme. Petrecea câteva zile de vacanță împreună cu familia, la munte. Sigur, avusese parte de necazuri și traume în viață, dar cine nu are?

Medicii nu mai înțelegeau nimic. Lavinia Georgescu murise dintr-odată, fără dureri și fără avertismente. Acum aplauda duelul nepoților cu bulgării de zăpadă și în următorul moment inima ei a încetat să mai bată.

— Trebuia să fim mai atenți. Nu trebuia să o lăsăm să stea așa de mult afară, zise Ana, frământându-și mâinile.

— Ana, încetează. Nu te mai chinui așa. Mama s-a simțit foarte bine și știi și tu asta. Pur și simplu așa a fost să fie…

— Cum poți fii atât de relaxat?, izbucni femeia. Ca și cum nici nu ți-ar păsa, ca și cum nici nu ar fi vorba de mama ta…

Era rândul lui Ionuț să ia foc. Ochii lui albaștri deveniră violeți, iar fălcile se încleștară.

— Știu foarte bine că era vorba de mama mea și mă doare al naibii. Dar, dacă tot îi e dat omului să moară, măcar să moară fericit. Mama era fericită. Avea familia alături de ea, eram cu toții veseli, era liniștită. S-a dus la tata având în fața ochilor nepoții jucându-se în zăpadă. E o imagine frumoasă pe care să o iei dincolo, nu crezi?

Doctorul îi privea pe cei doi frați îmbrățișați. Fata plângea încet, iar bărbatul o consola încercând să împiedice lacrimile să îi umple fața. Oamenii în halate albe sunt obișnuiți și cu reușita și cu eșecul. De data asta, însă, persista în mintea doctorului o furie mocnită, dublată de frustrare. Poate că durerea familiei s-ar estompa în timp, dacă nu ar exista micul demon cu unica întrebare:

DE CE?

CĂLĂTORIE ÎN FAMILIE

1.

— Nu mai pot! Nu mai pot!, spuse Lidia sacadat, mărșăluind prin sufragerie precum soldatul sovietic.

Pe Andreea ar fi pufnit-o râsul dacă furia Lidiei nu ar fi fost cât se poate de reală. Mocnită, dar reală. Deși, sincer, Andreea nu prea înțelegea de ce. Era încă tânără, măritată cu un bărbat care o iubea ca pe ochii din cap, avea doi copii frumoși foc și stăteau bine financiar. Adevărul e că Lidia avea fițe în cap cât China.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat că nu mai suport. Mi-a ajuns cuțitul la os!

— Ei, hai! Chiar așa?

Lidia se opri din patrulare și își fixă privirea asupra prietenei ei. Andreea stătea pe canapea cu picioarele sub ea, cu pisica torcând în brațele ei. Încerca să pară serioasă și receptivă, dar în colțul gurii se ivea, discret, un zâmbet. Nu o credea, nu o înțelegea și, ceea ce era și mai rău, nici măcar nu încerca. Pentru Andreea, Cristi era un fel de Făt Frumos călare pe un cal alb, care poposise, din greșeală, la fițoasa de Lidia în loc de zeița înțelepciunii și toleranței, Andreea.

— Eu știu ce gândești tu. Dar habar n-ai despre ce vorbești. Ai ajuns la niște concluzii pripite, bazate numai pe aparențe. Ești tot atât de superficială pe cât mă acuzi pe mine că sunt. Doar că eu nu îmi iau aere de Fecioara Maria în dizgrație.

— Drăguț. Poate că ar trebui să plec, spuse Andreea tăios.

— Poate, dar asta nu ar face decât să confirme ceea ce spun eu.

Andreea se simți atrasă în capcană și se limită la proteste surde și îmbufnate. Lidia le ignoră cu succes și continuă imperturbabilă:

— M-am săturat să fiu tot timpul considerată oaia neagră în povestea asta: toți aveți impresia că sunteți deținătorii adevărului universal cu privire la relația mea cu soțul meu. El e Sfântul, eu Păcătoasa. E simplu, nu?

Felul în care Lidia a spus „soțul meu” a făcut-o pe Andreea să simtă un pumn în stomac. Lidia o taxa periodic pentru faptul că îi mărturisise, cu prilejul unei beții crunte, că este îndrăgostită de Cristi. Un fin, dar persistent sentiment de vinovăție o determină să-și îndulcească ușor atitudinea.

— Recunoaște că, din afară, totul pare roz…

— Ca și mărul cel frumos de pe tarabă, care pe dinăuntru e plin de viermi… În fine, nu chiar așa, dar cam pe acolo, zise Lidia zâmbind amar.

Poate că voia să afle cum îi merge în căsnicie bărbatului de care era amorezată. Sau poate pur și simplu voia să își înțeleagă și să își consoleze prietena.

— Ce se întâmplă, Lidia? Ce e cu tine?

— Cred că m-am săturat să fiu un ornament în viața lui Cristi. Când îmi făcea curte, am crezut că este sincer când îmi spunea că mă place așa cum sunt. Îmi spuneam că timiditatea și ezitarea lui se completează fericit cu dinamismul și nebunia mea. Acum însă, Cristi și-ar dori o femeie tăcută, liniștită și resemnată, ceea ce eu nu voi fi niciodată. Fiecare lucru pe care vreau să îl fac cere urlete, țipete, insistențe, comportament isteric. Indiferent despre ce este vorba: ruj, rochii, jucăriile copiilor, mobilier, mașină, nunți, botezuri sau înmormântări. De exemplu, excursia de weekend-ul ăsta. Atâtea crize a trebuit să fac pentru ea, încât nu mai pot nici măcar să mă bucur.

— Plecați cu toții?

— Da.

— Unde?

— La Timișoara. La lansarea cărții lui Eduard.

Dacă autori vreunui dicționar enciclopedic ar fi vrut să ilustreze perplexitatea, tot ce ar fi trebuit să facă ar fi fost să o fotografieze pe Andreea după ce a auzit acest răspuns. Lidia își făcea de lucru cu niște fructe care se încăpățânau să nu stea în fructieră, sesizând cu coada ochiului amestecul de revoltă și uimire din reacția prietenei ei. Nu fără o oarecare malițiozitate. Andreea era vădit încurcată și nu știa ce să zică. Se mută de câteva ori de pe un fotoliu pe altul, își trecu mâna prin păr, iar, într-un final, spuse:

— Adică… tu pleci cu soțul și copiii până la Timișoara ca să asiști la lansarea cărții fostului tău iubit?

— Da.

— …Și după care ai suspinat ani de zile?

— Da… Mă rog, nu numai asta. O să vizităm orașul, împrejurimile… Vară-mea zice că e o biserică catolică foarte frumoasă la Radna.

— Și lui Cristi îi convine?

Lidia ridică privirea și se uită la Andreea fără să își ascundă iritarea.

— Nu știu, Andreea. Nu cred. Dar o va face. Și știi de ce? Pentru că vreau eu. Pentru că are multe păcate de răscumpărat. Pentru că atunci când m-am măritat cu el, mi-a promis că mă va sprijini să îmi public propriile lucrări literare, iar acum nici serviciu nu mă lasă să îmi iau. Pentru că mi-a trântit doi copii, spunându-mi că mă va ajuta să îi cresc, iar acum mă lupt singură cu ei; el nu știe și nu îl interesează nimic; nici la ce școală sunt, nici când au serbare, nici dacă iau note bune sau proaste, dacă au prieteni sau participă la vreun cerc. Pentru că găsește ceva de reproșat în fiecare lucru pe care îl fac și și-a dat seama că a sărit peste cal și sunt pe cale să explodez. De asta o face: pentru că merit din plin!

— Bine, dar…

— Dar, ce? Mă duc să asist la o lansare de carte, nu să mă f** cu Eduard. Vreau măcar să văd cum s-a putut el realiza, dacă pe mine nu m-a lăsat viața. Știi că am scris două cărți? Nici soțul meu, nici familia mea nu știu și nici nu le pasă. Pentru voi este doar o toană. Ei bine, nu este o toană!, spuse Lidia iar mâna izbi masa involuntar.

În acel moment ușa se deschise iar și își făcu apariția mutricica ciufulită a Ancuței.

— Mami, Andrei nu mă lasă și pe mine la calculator. El se joacă de două ore…

Lidia se duse fără o vorbă la sertarul de jos al dulapului de la bucătărie. Luă de acolo un ciocan și îl puse pe bar. Cu o voce calmă se adresă apoi fiicei sale:

— Cine, ce și cum nu mă interesează. Aveți cinci minute să potoliți zarva, altfel vin peste voi cu ăsta – și arătă ciocanul – și fac praf calculatorul. Ne-am înțeles?

Andrei, care apăruse și el cu o „petiție” pe vârful limbii, se mulțumi să îi șoptească soră-sii:

— Te las pe tine la calculator și mă uit la desene. Hai să o lăsăm pe mama, are treabă.

Și dispărură amândoi.

Lidia făcu o nouă serie de cafele asezonate cu sucuri și plăcinte. Atmosfera părea un pic mai destinsă, așa că Andreea dădu glas unei nedumeriri:

— De ce vrei tu să faci chestia asta?

Gazda se lăsă pe speteaza canapelei și oftă.

— Nu e ceea ce crede toată lumea. Nu încerc reînvierea unui amor din tinerețe. Dacă asta aș fi urmărit, nu mă duceam cu soțul și cu copiii după mine. Vreau doar să arunc o privire asupra unei altfel de vieți. Să văd cum ar fi putut fi dacă în loc să mă mărit și să fac copii, aș fi plecat cu Eduard la Salonul literar de la Berlin. E ca atunci când intri într-o galerie de artă: nu ai bani să cumperi vreun tablou, dar asta nu înseamnă că nu poți să-ți imaginezi cum ar arăta una din acele opere la tine în sufragerie.

„Nu că tu ai face vreodată așa ceva…” Una din frustrările Lidiei era că nu mai avea în jurul ei oameni cu care să vorbească despre hobby-urile ei. Îi era dor de lungile discuții nocturne cu tatăl ei. Doamne, cât de dor îi era…

Tatăl ei, Dumnezeu să îl ierte, era un om cu care puteai vorbi ore întregi fără să te plictisești. Fiul unui morar din Ialomița, dovedise de mic aptitudini intelectuale deosebite. Când profesorii i-au spus morarului că are un fiu cu o inteligență mult peste medie, omul nu a stat pe gânduri. A vândut din pământ și și-a trimis progenitura la cele mai bune școli. Acest Moromete a mers, însă, până la capăt. Morarul și-a supravegheat fiul, a avut grijă să învețe bine și a sesizat și îngropat în față orice tentativă de rebeliune datorată vârstei. Puștiul a devenit adolescent, adolescentul s-a transformat în tânăr student la matematici. Următorii pași au venit gradat și firesc: profesor de liceu, asistent universitar, profesor la facultate, doctorat… Tatăl Lidiei nu a făcut progrese extraordinare, nu a sărit peste etape, nu a uluit lumea. Dar s-a dovedit a fi un matematician riguros și un intelectual de clasă. Deschis, fără prețiozități gratuite, îi plăcea să fie înconjurat de lucruri elegante prin simplitatea lor. Și așa cum și-a ales masa simplă de stejar, rafturile pentru bibliotecă, vasele de ceramică, *presse-papier*-ul din abanos, tot așa și-a ales și nevasta: o femeie simplă, bibliotecară în Oltenița, pe care a întâlnit-o în timpul unei călătorii cu trenul. Toți au fost surprinși, unii nu au fost de acord, dar el știa cel mai bine ce să aleagă. Nu-i trebuia te miri ce fandosită crescută în puf, cititoare de Henry James și Jane Austin, pentru care fiecare zi trebuia să fie o poezie. Avea nevoie de o parteneră decentă,

harnică și familistă, care să fie ancorată în realitatea prozaică a vieții de zi cu zi, dar care să fie suficient de dotată intelectual încât să aprecieze inteligența lui și să îl respecte. Socotelile sale „de acasă” s-au dovedit doar în parte compatibile cu cele „din târg”, dar alegerea a fost cea potrivită. Femeia, Marga, cuminte și realistă, a înțeles că avea noroc: pe de o parte, această căsătorie îi dădea șansa să scape de orașul prăfuit și anost, iar pe de altă parte, soarta îi dăruise un bărbat adorabil, cultivat, atrăgător și care – și asta era cel mai important – avea între el și pământ un strat considerabil de luft. „Cam așa!”, spunea femeia zâmbind și marcând cu arătătorul și degetul mare al mâinii stângi o porțiune de aer de vreo cinci centimetri. Omul era un poet al matematicii. Pe cât era de riguros în știința sa, pe atât era de neancorat în realitatea care îl înconjura. Marga era cea care se lupta cu nevoile casei, cu neajunsurile, cozile, exigențele soțului și neastâmpărul fiicei sale. Așa încât „sarcinile” s-au împărțit rapid și natural: el era responsabil de tot ce se petrecea în afara casei – socializare, vacanțe, ieșiri în oraș. Treburile soției vizau problemele casei: piața, plata facturilor, relațiile la casa de comenzi, expedierile poștale. În schimb – era căpitan acasă. Tot ce se petrecea „în spatele ușilor închise” era sub comanda ei: zilele de curățenie, așezarea mobilei, decorarea de sărbători, tot. În mod logic și firesc, ar fi trebuit să o poată ține din scurt și pe puștoaica rebelă precum buclele ei cu tente aurii. Dar odată ajunsă la adolescență, Lidia s-a lăsat cucerită de lumea tatălui ei, de cărți și discuțiile interminabile din biroul mansardat în care Marga nu prea intra, nu pentru că nu i-ar fi fost permis, ci pentru că acolo se simțea complet străină și nesigură.

Adolescenta Lidia se dovedise a fi un amestec ciudat: iubea cu aceeași pasiune cărțile, mirosul de tipar, parfumurile, fardurile și hainele. Trecea cu o viteză amețitoare de la romanele lui Vintilă Corbul la bluzele pe care unchiul Andreei le procura de la un marinar din Constanța. Tatăl fetei glumea spunând că fiica lui este un cameleon deghizat.

În liceu, atitudinea de „divă locală” a Lidiei a făcut din ea obiectul admirației împletite cu invidia tuturor celorlalți. Toți aveau convingerea că Lidia va ajunge un cunoscut fotomodel, o mare scriitoare. Cineva.

Viața a vrut, însă, altceva. Lidia a devenit ceea ce nimeni nu se aștepta: o familistă. Surprinzător, visătoarea de altă dată se dovedi a fi o mamă bună, gospodină eficientă, în general – o femeie extrem de pământeană. Toți cei din jurul ei au crezut că visele boeme ale Lidiei sunt de domeniul trecutului. Ultimele luni scoseseră însă la iveală frustrările femeii. Vestea că Eduard avea să publice al treilea roman fusese picătura care umpluse paharul. Lidia simțea că până atunci nu făcuse decât să se dăruiască familiei, prietenilor, soțului, societății. Făcuse ceea ce lumea aștepta de la ea. Acum era rândul „lumii" să îi dea, în sfârșit, ocazia să își împlinească visele. Determinarea, vecină cu furia, cu care Lidia pusese piciorul în prag îl făcuse pe soțul ei să își înghită frustrările și protestele și să își dea acordul pentru mult discutata excursie.

2.

Lidia își lăsă scaunul pe spate pentru a se putea bucura de soarele care năvălea generos prin trapa deschisă a mașinii. Luase de acasă niște cd-uri cu muzică clasică pentru ca ea să se poată relaxa, iar Cristi să conducă liniștit. Demersul se dovedise, însă, inutil, deoarece copiii luaseră cu ei un Playstation portabil pe care făceau, probabil, simulări pentru Apocalipsă, pentru că a naibii porcărie făcea un zgomot inimaginabil.

Lidia încercase să aplice o metoda ioghină de relaxare: închizi ochii și te gândești la un cer albastru cu un norișor alb pe el. Aproape reușise când războiul pentru dominarea playstation-ului de pe bancheta din spate intră în faza zgomotoasă. Țipete, palme, ghionturi și proteste făceau condusul tatălui dificil și odihna mamei dusă pe apa sâmbetei.

— Oprește la benzinăria aia, te rog!, spuse liniștit Lidia.

Cristi execută manevra. În momentul în care opri motorul, Lidia se adresă copiilor:

— Jos, acum!

Cei mici coborâră, conștienți că au dat de belea. Lidia făcu la fel. Îi așeză pe Ancuța și Andrei pe o bancă și le spuse:

— Să vă fie foarte clar: asta nu e excursia voastră, ci a mea. Și pentru că eu sunt o mamă bună și drăguță, v-am luat și pe voi. Dar nu vă forțați norocul. Dacă mai aud scandal cât de mic până la Timișoara, vă promit că patru zile cât stăm acolo veți avea bonă și nu veți ieși din cameră, clar?

Când mama spunea o vorbă, era vorbă, iar acum era supărată, așa că micuții nu scoaseră un cuvânt. Doar dădură ușor din cap.

— Perfect. Acum dați-mi prostia aia!

Andrei vru să dea glas unui protest. Ancuța însă îi articulă un ghiont, îi luă gadgetul din mână și îl dădu mamei.

Fără alte cuvinte, Lidia aduse copiii la mașină și își reluară drumul.

Lui Cristi îi venea să își sărute soția non stop: în sfârșit era liniște. Copiii, aflați sub interdicția de a face scandal, au adormit curând. Acordurile muzicii clasice destindeau treptat atmosfera, iar Lidia putea, în sfârșit, să se relaxeze folosind tehnica norișorului alb. Cristi redescoperea, treptat, plăcerea condusului la drum lung. Mascat perfect cu ajutorul ochelarilor de soare, își privea din când în când soția, reamintindu-și de modul în care frumusețea, inteligența și eleganța ei naturală îl cuceriseră cu ani în urmă. În fine, nu chiar atât de mulți… Începu să se gândească la momentele de început ale relației lor, la felul în care Lidia renunțase la visurile ei și o luase pe drumul lui, la măiestria ei în a-i struni pe dracii ăștia de copii, și, între noi fie vorba, dacă avea câte o zarvă de-asta pe zi, nu e de mirare că stătea prost cu nervii. Și, dintr-o dată, excursia asta nu mai părea atât de neplăcută.

Cristi dovedise și el inspirație atunci când renunțase la cazarea într-un hotel de trei stele pentru o pensiune ascunsă pe o străduță în spatele catedralei. Lidia fusese fermecată din prima clipă de camera de culoarea vișinei putrede. Mai mult decât atât, pensiunea beneficia și de o curte interioară unde era amenajat un mic loc de joacă pentru copii. Deși cei doi părinți își făceau reale griji pentru soarta colocatarilor din pensiune, atunci când micii năzdrăvani vor pune stăpânire pe leagăne și topogan.

Odată ajunși la destinație, Cristi se afundă în mail-uri și documente pe laptop, copiii au pornit războiul pentru stăpânirea telecomenzii, iar Lidia decise să îi ignore pe toți. Apelă la sfatul unei prietene din oraș și își

stabili o programare la un salon de coafură pentru a doua zi dimineață. Apoi se duse pe terasa pensiunii pentru a savura un gin tonic în compania apusului de soare…

3.

Dimineața aduse cu sine multă agitație în familie. Copiii insistau să știe de ce ei nu puteau merge cu mama lor și erau nevoiți să petreacă ziua cu tatăl lor, care „nu era deloc nostim”. Cristi era prea îmbufnat pe toată situația și se ascundea în spatele ziarului, iar Lidia se învârtea de colo-colo, aranjându-se. Se mulțumi să își apostrofeze copiii pentru denigrarea tatălui. Deși în sinea ei trebuia să recunoască: cei mici aveau dreptate. Soțul ei nu mai era de ceva vreme amuzant. Iar copiii simțeau asta. Nu îi poți minți.

Lidia decretase din capul locului că nu va merge cu „grădinița” după ea și nu va pierde jumătate de zi pentru a găsi o bonă. Dacă voia să vină cu ea la lansare, Cristi trebuia să o găsească. Bărbatul ar fi vrut să meargă cu ea. Nu prea voia să își lase nevasta singură în compania libidinosului ăla cu pretenții intelectuale, chiar dacă era vorba de o manifestare publică, cu mulți participanți. Dar, a naibii să fie de treabă, nu știa cum se face căutatul de bonă. Se simțea ca în bancul ăla cu tipul a cărui nevastă pleacă în delegație, drept care el trezește copilul, îi dă să mănânce, îl îmbracă și îl duce la grădiniță. Odată ajuns acolo, stupoare! Educatoare îi spune că micuțul nu face parte din colectiv. La a doua și a treia grădiniță, la fel. Până la urmă, puștiul, ușor îngrijorat, îi spune:

— Tati, mai încercăm o dată, dar pe urmă mă duci și pe mine la școală?

Lidia părea să ignore toate frustrările și toată agitația. În realitate, însă, le savura, moment cu moment. Era ocazia perfectă pentru a le arăta cum e fără ea. Ce se întâmplă atunci când mama nu se mai implică. Cine a spus „dulce e răzbunarea”, știa al naibii de bine despre ce vorbește.

4.

Cât tupeu trebuie să ai să îți organizezi lansarea în sala de spectacole a Operei din Timișoara și să speri că o să o și umpli? Adelina, prietena ei din timpurile când ieșea cu Eduard, îi spusese că circula un zvon cum că Eduard dăduse bani studenților pentru ca să umple sala. Chicotiră amândouă zgomotos ceea ce atrăsese atenția marelui scriitor.

— Lidia? Chiar tu ești? Ce surpriză! M-am gândit eu că Adelina pune ceva la cale. Ce bine îmi pare că te văd!

„În traducere liberă – ce bine că ai venit să vezi ce mare și tare sunt!", gândi Lidia, în timp ce lăsa un pic de ruj pe obrazul creatorului literar. Schimbul de amabilități continuă pentru câteva minute, apoi Eduard se scuză, spunând că are niște treburi de rezolvat.

— Trebuie să îi pupe în fund un pic pe critici. Leșină ori de câte ori citește ceva de rău la adresa lui, comentă acid Adelina.

Abandonată temporar de prietena ei, plecată într-o misiune urgentă de refacere a machiajului, Lidia privi puțin în jur. Locația era literalmente sufocată de poze și postere cu moaca lui Eduard. Prea multe. În sală, din loc în loc, erau tenculețe cu noul volum. În colțul din dreapta al scenei era o mică bibliotecă în care erau frumos rostuite ediții din celelalte două romane ale sale. Întregul decor voia să sugereze o sufragerie primitoare. Marele autor avea să stea într-un fotoliu victorian. Eduard alesese un costum gri deschis cu o cămașă bleu, menită să îi pună în valoare ochii albaștri. Parcă pe vremuri erau mai albaștri, gândi Lidia cu maliționzitate.

— Te-am prins, vrăjitoareo! De ce zâmbești, ce drăcovenie ți-a mai trecut prin căpușorul ăla blond?, întrebă Adelina, întoarsă în mijlocul evenimentelor cu nasul repudrat.

— Băiatul ăsta a luat cursuri de cultul personalității de la Ceaușescu direct. Ce naiba e cu el? Înainte nu era așa…

— Ba da, doar că tu nu aveai ochi să vezi.

— Și cărțile lui?

— Nu le-ai citit?

— Doar pe prima. Și mă lua cam repede somnul pentru un thriller politic.

— Prima a fost un dezastru. Eduard nu s-a documentat de loc. Tot ce știa despre dedesubturile politicii externe americane învățase de la Frederick

Forsyth și John Case. A născut un fel de James Bond, intelectual și plicticos. Ghiotura de bani băgată de maică-sa în publicitate nu a putut salva cartea. Dar l-a menținut pe Eduard în atenția presei literare. A doua carte a fost ceva mai bună. Personajul principal era un tip care se desparte de soția lui în timpul revoluției din Decembrie 1989 și devine alcoolic violent.

— Auch! De unde a mai scos-o și pe asta?

— Omul este o permanentă sursă de depresii. E specialist în așa ceva.

— Și asta, ultima?

— Naiba știe. Eduard nu a vrut să povestească nimic despre carte. Dar pun pariu că tipul ăla din ultimul rând te poate lămuri.

— Care tip?

— E unul în spate. A venit cam acum o oră și nu și-a scos mutra din carte de atunci.

Un sunet de mobil interveni și Adelina se îndepărtă pentru a putea vorbi. Lidia se îndreptă către o măsuță și luă un volum. Îl deschise:

„Viața mea este o reala dramă. Ca și a ta. Sau a ei. Totul e o tragedie. Nici n-ar fi trebuit să existăm!”

Băiatul ăsta e dus cu pluta. Cine naiba ar citi o carte care începe așa?

5.

Plictiseala părea să fie cuvântul de ordine. După ce că își plătise audiența, Eduard adunase o serie de profesori, savanți și naiba mai știe ce să îl laude până la îngrețoșare. Încet-încet începea să își amintească de ce l-a părăsit. De undeva, dintr-un sertar uitat al minții, ieși la iveală petrecerea majoratului ei. Eduard, pe atunci prietenul său, nici măcar nu a dansat cu ea. A stat toată seara cu tatăl ei și cu prietenii acestuia încercând să îi impresioneze cu spoiala lui de cultură. Încerca cu disperare să regăsească ceva din tânărul fermecător de care se îndrăgostise nebunește cu ani în urmă.

Dar, pentru că voia să se simtă bine, hotărî să uite de fascinația ei de tinerețe și să savureze momentul. Asta cu atât mai mult cu cât nu îi scăpaseră ocheadele lui Eduard. O amuzau. O flatau.

Singur, tipul din ultimul șir de scaune continua să citească volumul ca și când ar fi fost cea mai fascinantă carte de pe pământ. Era decisă să îl abordeze pe individ. Avea chef de un pic de flirt în momentul acela. Își verifică rujul în oglinjoara din buzunarul genții, își aranjă gulerul și făcu primul pas către atac. Cel de al doilea fu întrerupt de un strigăt:

— Fugiți! Ardeee!

Se întoarse, dar pe moment nu văzu nimic, decât oameni uimiți. Un nou strigăt atrase atenția tuturor în partea dreaptă a scenei. Expoziția cu volumele lui Eduard ardea în vâlvătăi.

— Faceți ceva! Salvați-mi opera!

Ordinul imperativ și ușor disperat venea, bineînțeles, din partea scriitorului. Eduard își vedea inestimabila creație arzând cu vigoarea unui foc de tabără. Și înnebunea mai tare cu fiecare secundă ce trecea.

Panica punea stăpânire pe toți cei prezenți, dar pentru câteva secunde – un minut, poate – Lidia a savurat disperarea „marelui prozator” ca pe un capriciu delicios.

Ar fi putut fi distractiv, în accepțiunea cea mai ciudată a cuvântului, dacă elementele textile ale decorațiunilor de pe pereți nu s-ar fi aprins precum fitilul unei bombe. Panica creștea proporțional cu răspândirea flăcărilor pe pereți. Toată lumea țipa și fugea care încotro. Peste întreaga hărmălaie îl puteai auzi pe omniprezentul Eduard urlând ceva despre valoarea și unicitatea cărților sale și de ce trebuie ele salvate.

Numai Lidia încremenise. Precum pisica împietrită în lumina farurilor mașinii, la fel și ea se simțea incapabilă să miște sau să strige. Privea flăcările crescând în jurul ei și nu se putea desprinde și fugi.

Probabil nu a realizat că fumul începe să facă aerul greu de respirat. A simțit doar prezența unei gheare în gât și a început să tușească. Din cauza fumului nu mai vedea clar. Panica a pus stăpânire pe ea. În confuzia creată, Lidia nu și-a mai putut aminti unde e ieșirea. S-a speriat și s-a ghemuit lângă un scaun.

La un moment dat, două mâini puternice au ridicat-o. De-abia când a ieșit din clădire a realizat că cel care o salvase era soțul ei, Cristi.

— Tu? Cum?…

— Atât de mult ți-ai dorit să vii aici încât m-ai făcut curios. Și, oricum, nu era să te las singură cu marele

scriitor. Dacă ai fi fost ispitită?

— Și copiii?

— Am găsit o bonă. Am avut noroc… Tu ești bine?

— Acum, da. O încurcasem rău… Mă bucur mult că ai fost aici. Stai puțin… tu ești tipul care citea cartea, nu?

— Nasoală! Rău! Cine puii mei îl susține pe ăsta?

Cristi șterse fața soției sale cu o batistă de hârtie. Ea zâmbi. S-au privit în ochi un moment. Pentru că nu știau ce să zică, s-au ridicat să plece. Deschizând portiera mașinii, Cristi îi spuse soției, așa, în treacăt:

— Romanele tale sunt cu mult mai bune.

— Poftim?

— Mai ales cel despre bătrânul care a fost militar în război. Superbă poveste.

Lidia rămăsese cu gura căscată. Cristi se suise în mașină ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar știa că reușise să își uimească nevasta. Oftă și spuse:

— Știu că tu ai impresia că eu nu văd nimic în afară de munca mea. Dar nu e așa. Știu că tu te zbați ca totul să fie bine acasă. Și cu copiii. Și apreciez asta. Am știut și de cărți. Le-am citit și mi-au plăcut. Cred că merită publicate. Vreau să te ajut. O să facem publicitate în stil mare. Numai că eu nu știu cum să spun ceea ce simt. Pur și simplu nu știu…

— Ssst…, Lidia își așeză mâna delicat peste cea a soțului ei. Cristi o privi și zâmbi.

— Unde vrei să mergem, iubito?

— Să luăm copiii. Cred că au înnebunit și dădaca, și întreaga pensiune. Ne schimbăm și mergem la Șoimuș, la cetate. Să alerge până cad lați…

Pufniră amândoi în râs, iar Cristi demară în trombă. Startul a fost atât de entuziast încât aproape a tăiat fața unui microbuz.

— Fițos imbecil de București!, strigă șoferul furios.

Conflictul se opri aici, pentru că cei doi din limuzina neagră au oferit ca răspuns câteva hohote sincere de râs.

CONFESIUNEA

1.

M-a cerut de nevastă în genunchi, în gară. Era ușor afumat și încă însurat cu cea de a doua soție, însă asta nu l-a oprit să țipe cât îl ținea gura:

— Vrei să fii soția mea?

Și întreaga Gară de Nord să răspundă:

— Da!

Dar asta a fost doi ani mai târziu. Începutul a fost într-o vară dulce în târgul Botoșanilor. Eram supărată pe viață și deprimată – a se citi furioasă pe bărbați. M-am refugiat în compania plăcută a unor prieteni de familie, decisă fiind să uit că există masculi, cel puțin pentru o săptămână. Nu a fost să fie așa. Bărbații au prostul obicei să se insinueze în viața noastră fie atunci când nu ne dorim, fie când nu ne așteptăm. Oricum ar fi, ne iau prin surprindere și ne dau peste cap, așa cum un val rebel te dă jos de pe saltea, la mare. Iar cazul meu nu avea cum să fie o excepție.

Ochii albaștri, genele lungi, fața de șmecheraș, bine făcut, talent dublat de o zdravănă experiență cu femeile. Pe scurt – un golan cu maniere și farmec. Credeți că i-ați fi putut rezista? Și eu am crezut. Culmea este că inițial nici măcar nu mi-a prea plăcut. Era sigur pe sine, arogant chiar. Îmi amintesc că ni s-a făcut cunoștință, după care „alteța sa” – prințul de sub Tâmpa – nici măcar nu m-a învrednicit cu privirea, darmite cu o vorbă. Mai mult decât atât, de-abia o cunoscusem pe mama lui, deci trebuia să „fac frumos”. În cazul meu asta înseamnă să mai și tac din când în când. Și mai ales, să nu includ bancuri în program. Așa încât mă străduiam să particip la conversație într-un mod inteligent, reținut și rafinat, în timp ce bărbatul de la celălalt capăt al mesei mă studia cu coada ochiului. Dar asta aveam să o aflu ceva mai târziu. Pe moment, mă enerva cumplit că individul ăsta cu aere cât China decisese că sunt singura persoană din acea casă care merită ignorată. Sau, cel puțin, așa părea.

2.

Stația de metrou era aproape pustie. O femeie cu doi copii cobora scările dinspre pasaj. Pe peronul celeilalte linii erau doi puștani care comentau aprig un meci de fotbal. Doi angajați ai companiei de curățenie se făceau că muncesc cu niște mături. Agentul de pază se cuibări comod în scaunul său în așteptarea somnului. Fata fixă cu privirea căpruie ceasul de la capătul stației: 22:50. Ok, era în grafic. De la Universitate la Unirii era o singură stație. Putea apoi să schimbe magistralele și să prindă ultimul metrou către Titan. Bun! Se relaxă și trase aer în piept.

Cum nu avea prea multe de făcut și nu avusese inspirația să ia cu ea o carte, se hotărî să atace micul univers din laptop-ul ei. De obicei nu făcea asta. Nu deschidea laptop-ul în public decât dacă era neapărată nevoie. Nu îi plac fițoșii care își dau aere de oameni ocupați în cafenea sau KFC, mâncându-și aripioara de pui sau bând cafeaua cu ochii în monitor. Dacă sunt așa ocupați, de ce nu comandă ceva la birou?

Zâmbi jenată eventualelor priviri dezaprobatoare – deși nu se uita nimeni la ea – și deschise Word-ul. Începu să scrie într-un ritm alert, ca și cum i-ar fi dictat cineva. Și așa și era. Sufletul ei îi dicta…

„Trenul pentru direcția Piața Unirii – Eroii Revoluției va întârzia zece minute!”, se auzi vocea metalică și impersonală a dispecerei.

Rahat! Nu va mai prinde celălalt metrou. Va trebui să ia taxiul sau să meargă pe jos. Oftă și se reîntoarse la scrisul ei, ignorând mormăielile indignate ale celorlalți.

3.

Era ultima noastră seară la Botoșani. El urma să plece la Brașov, împreună cu mama lui, iar eu la București. Ne plimbam și vorbeam banalități. Din senin a început să plouă. El a propus să ne întoarcem, dar eu m-am auzit spunând: „Mie îmi place ploaia.” Nu e adevărat. Nu îmi displace, dar nici nu mă omor cu firea. Și este de înțeles dacă te gândești că trăiesc într-un oraș în care două ore de ploaie provoacă adevărate drame: de la trafic blocat, până la inundarea de subsoluri și căderi de semnal TV. Dar atunci pur și simplu nu voiam să se încheie seara. Și nici el nu voia. Așa că ne-am continuat plimbarea spre

uimirea tuturor. Nu știu când m-a luat pe după umeri. Știu doar că ar fi trebuit să îl opresc, dar adevărul e că nu voiam. Mă simțeam curtată, ocrotită, admirată. Îmi era bine, de ce aș fi oprit asta? La un moment dat, am decis să renunț la fixațiile de domnișoară de pension și mi-am pus mâna în jurul mijlocului lui. Sau, în fine, asta era intenția. Așa cum mi se întâmplă mie de obicei, nu mi-a ieșit. Îmi aluneca pe cureaua udă. Zic:

— N-am intenția să îți fac inventarul monetarului, dar pot să bag mâna în buzunarul de la blugi? Alunecă și mă calcă pe nervi.

Înainte de răspuns îmi aruncă o privire senină (fi-i-ar ochii să îi fie de râs) și un zâmbet șugubăț:

— Draga mea, diferența dintre mine și tine e că tu ai voie să pui mâna unde vrei.

Am și acum în minte aleea pietonală din centrul orașului, iluminată, dar pustie, spălată de ploaia torențială. Și noi plimbându-ne îmbrățișați. De sub un jgheab sau o umbrelă ne mai priveau trecători uimiți.

— Îți dai seama, spune dintr-odată băiatul meu, ce e în mintea oamenilor ăstora? „Ce îndrăgostiți sunt ăștia doi”. Păcat că nu e muzică, te-aș fi invitat la dans.

Singura dată când am dansat eram goi pușcă, în sufrageria mea, sub ochii uimiți ai pisicii. Cred că era vorba de o melodie a formației Direcția 5. Dar asta a fost, bineînțeles, mult mai târziu…

4.

— Au zis 10 minute și uite că au trecut 20 și nimic.

Fata ridică privirea de pe monitorul laptop-ului și privi mirată către bărbatul care vorbise. Nu știa de unde apăruse. Nu îl observase când venise. Dar avea dreptate. Ceasul din capătul peronului arăta 23:15. Fata se rupse din visarea scrierilor ei pentru a evalua situația. Era clar că nu va mai prinde metroul de la Unirii la Titan. Ar fi putut să iasă la suprafață să ia un taxi. Dar adevărul e că nu avea chef. Era atât de absorbită de amintirile pe care le așternea pe coala virtuală, încât se hotărî să îi mai acorde o șansă metroului buclucaș. Și, cine știe, de la Unirii poate va face o plimbare până acasă. Mai privi odată lumea care începea să se agite plină de nervozitate, ridică din umeri și se întoarse la scrisul ei.

5.

— Fii atentă la bordură, îmi spune brașoveanul în timp ce degetul său arătător îmi arăta imperativ locul unde trotuarul lua sfârșit. Chestia devenise ușor enervantă. Dar la cât de tută fusesem… Ne plimbam împreună pe niște alei, iar la un moment dat ne-a apărut în față un banal bătător de covoare. L-am remarcat din vreme. L-am văzut și pe al meu ca bradul aplecându-se pentru a evita bara transversală, dar mi-am zis că el e mult mai înalt decât mine, deci eu nu voi avea probleme. Adevărul e că m-am subapreciat. Impactul a fost atât de dur, încât mi-a luat vreo trei minute să îmi recapăt respirația. Din acel moment, el și-a făcut o misiune din a mă ține departe de vânătăi. Lucru care s-a dovedit a fi destul de dificil.

Încă mai aveam tendința de a pipăi proaspătul meu cucui, când am ajuns la chioșcul de lângă maternitate. Am decis să luăm ceva de băut și să ne oprim pe o bancă în parc.

— Sărut mâinile, stimată doamnă! Am să vă rog să îmi dați și mie o sticlă de apă minerală și – se întoarce brusc către mine – tu ce ai vrea, draga mea?

— Cola… light, răspund eu cu gândul la șoldurile mele un pic prea generoase.

— Și o cola. Draga mea, dar ne-am dorit atât să rămâi însărcinată, nu îi va face rău copilului?

Stupoare! Nu știam dacă să îl sărut sau dacă să îl omor. El îmi răspundea cu privirea unui copil ștrengar care a dat cu pietre în geamul unei babe cârcotașe și nu a fost prins.

— Ia cola aia și hai să mergem, replic eu aparent supărată, dar reținându-mi cu greu un zâmbet.

6.

— Fum! Vine fum pe scări!

Femeia care făcuse anunțul părea împietrită de uimire. Rămăsese cu ochii holbaţi şi gura deschisă. Îşi strângea copiii atât de puternic la piept încât aceştia protestau şi încercau să se elibereze din strânsoare. Strigătul şi atitudinea mamei a stârnit curiozitatea celorlalţi. Bărbatul grăbit şi nervos se îndreptă către

scările de pe care venea fumul înecăcios. N-a apucat să pună piciorul pe prima treaptă. I s-a prăbuşit în braţe agentul de pază, intoxicat şi buimac. Se trezise înecat de fum şi cu alarma de incendiu ţiuindu-i în urechi. Nu a înţeles ce se întâmpla, dar a realizat că nu se poate ieşi prin pasaj, aşa încât a alergat cu intenţia de a-i ajuta pe oamenii de pe peron. Fumul îi făcea ochii să lăcrimeze şi să-l usture. S-a repezit spre peron, dar din cauza fumului nu vedea nimic, aşa că a alunecat pe scări şi s-a prăvălit peste călător.

— Ce naiba se întâmplă?

— Ceva a luat foc, răspunse cu greu agentul de pază.

— „Ceva”?, replică iritat bărbatul doborât pe scări. La cât fum e pe aici a fost aruncată o bombă!

— Am înţeles că ar fi fost o explozie, dar nu cred că a fost vorba de o bombă. Ceva de-a face cu lucrările de la pasaj.

— Nu se poate ieşi pe celălalt pasaj? Spre Câmpineanu?, întrebă femeia cu copii.

— Nu ştiu…

— Sfârşitul lumii! Vine sfârşitul lumii! Pocăiţi-vă!!!

Toţi întoarseră privirea către scări. Bătrâna care ţipase le cobora agitată. Era plină de var şi avea nişte zgârieturi pe faţă. Încerca să alerge dar nu prea îi ieşea: se tot împotmolea în fusta lungă.

— Bunico, pentru Dumnezeu!, se auzi o voce. Un tânăr coborî şi el treptele în urma bătrânei. Şi el, ca şi femeia în vârstă, era acoperit de praf şi funingine, dar nu părea să fie rănit.

— Ce Dumnezeu se întâmplă?, murmură un tânăr de pe peron.

— Nu e chiar sfârşitul lumii, dar nici prea bine nu e, zise ultimul venit, în timp ce încerca să şteargă sângele de pe faţa bunicii sale cu un şerveţel. A fost un cutremur…

— Cutremur?!?

— …destul de puternic. Nu ştiu câte grade. Problema e că idioţii de la gaze făceau reparaţii în zonă. Nu ştiu dacă au dat-o ei de gard sau cutremurul a fost de vină, dar au avut loc două explozii. Lucrurile arată destul de rău sus. Răniţi, accidente în lanţ… Dar aici stau rău de tot. Nişte stâlpi de susţinere ai pasajului au cedat. Este în parte prăbuşit. În toată învălmăşeala, bunica mi-a

scăpat din mână și a fugit pe scara rulantă. Am fugit după și eu, bineînțeles, și ne-am prăbușit cu ea cu tot. Cu scara rulantă, vreau să zic…

7.

— Femeia lui Dumnezeu! Sex! Asta îți trebuia și fix de asta ai fugit. De ce?

Întrebarea aparținea prietenei mele Mița și se referea, bineînțeles, la aventura mea botoșăneană. Sau ar trebui să îi zic „brașoveană”? În fine…

Acuma, pe bune! Cum mi-ar fi stat mie să mă tăvălesc cu un tip pe care de-abia l-am cunoscut, în casa unor prieteni de familie, care mai sunt și rudele lui? Amândoi am fost de acord că nu se face. Ceea ce a dat și mai mult farmec momentului. În fond și la urma urmei, vânătoarea oferă cel puțin tot atâta plăcere cât savuratul vânatului, nu?

Mulți bărbați știu să complimenteze o femeie. În special când îi fac curte. Însă puțini, foarte puțini, sunt capabili să te facă să te simți cu adevărat atât de specială pe cât spun vorbele lor frumoase. El poate. Și aceasta este marea lui calitate, dar și păcatul lui principal. Dacă stau bine să mă gândesc, cred că este unul din lucrurile care m-au cucerit la el.

Îi povesteam toate acestea și multe altele Miței, care se uita la mine ca la un extraterestru.

— Dacă omul este așa un „prince charming”, de ce ai atâtea ezitări?

— E un tip uns cu toate alifiile… nu știu cât ar putea să țină o relație între una ca mine și un bărbat ca el…

— Pisulina, totul se reduce la ceea ce îți dorești de fapt. Vrei un bărbat care să te calce pe nervi nonstop, dar care să fie de casă, sau unul care să știe cum să se poarte cu tine ca femeie, dar să suporte mai greu căpăstrul? Adevărul e că la un moment dat toți te aduc în pragul depresiei și ai vrea să le dai numai cu tocul în cap. Măcar să știe să își ceară scuze!

Pentru conformitate, Mița este autoarea speech-ului: „Un bărbat bun este acela care după mulți ani de Cif în ciorbă, stricnină în cafea și tocuri în cap devine ceea ce trebuie să fie. Asta dacă nu devine… mort.”

8.

— E blocat. S-a dărâmat ceva, naiba știe ce. E blocat și e moloz peste tot, spuse omul de la pază cu obidă în glas.

— Adică nu putem ieși nici pe acolo?, întrebă fata cu laptopul.

— Ooo, prințesa modernă și-a scos ochii din monitor și ne-a onorat cu atenția! Mulțumim! Da, suntem blocați aici, stimată domnișoară. Și laptop-ul nu o să te ajute.

Cuvintele răutăcioase aparțineau, bineînțeles, bărbatului arțăgos de pe peron.

— Care e problema dumneavoastră? Îmi ocup timpul cu ceva, ca să nu mă cuprindă panica și să devin isterică. Sau credeți că v-ați descurca mai bine cu o crizată?

Bărbatul vru să replice, dar nu îi veni nimic în minte, așa că reîncepu patrularea pe peron, mușcându-și buzele.

Unul din băieții microbiști veni lângă ea și o întrebă:

— Despre ce scrii?

— Nu „despre ce”, „despre cine”. Scriu despre bărbatul pe care îl iubesc.

— Pe bune? Uau! Nici una din gagicile mele nu a scris despre mine.

— Probabil pentru că nu ai făcut-o pe nici una să se simtă deosebită, răspunse fata și-și întoarse din nou fața către monitor.

Băiatul vru să mai zică ceva, dar se opri. Se scarpină încurcat pe ceafa și plecă, lăsând-o pe fată cu poveștile ei.

9.

Se spune că nu uiți niciodată prima noapte de dragoste. Așa este, nu o uiți. Dar nu este neapărat și cea mai frumoasă dintre amintiri. Pentru mine prima experiență erotică este, încă, ceva destul de nebulos. Fără a intra în detalii, pot să spun că nu m-a dat pe spate de plăcere. Nu a fost vina nimănui. Pur și simplu eram doi copii care nu știam ce făceam.

Mărturisesc, însă, cu mâna pe inimă, că noaptea de iubire la care mă voi gândi până la sfârșitul zilelor mele, atunci când voi avea nevoie de un zâmbet în lăuntrul ființei mele, este prima noapte petrecută cu băiatul ăsta. Nu știu cum aș putea să o descriu. A fost pentru prima dată când am simțit că cineva face totul pentru ca eu să mă simt nu bine, ci dumnezeiește. Tandrețea și pasiunea erau aproape tangibile. Închid ochii și îmi revin în minte gesturi, vorbe și senzații care îmi umplu sufletul și mintea.

Am dat peste un om care iubește viața, râsul, băutura bună, cărțile, muzica și femeile frumoase. Iar acum mă iubea pe mine. Și eram în al nouălea cer.

Puse cap la cap, momentele petrecute alături de el în acești doi ani nu sunt multe. Dar fiecare din ele ar putea umple o viață. Le port pe toate în suflet. Și știu că vor rămâne acolo mereu.

Am fost și tristă în această relație și probabil că voi mai fi. Dar nu regret nici un surâs și nicio lacrimă. Și de ce aș face-o? Câți oameni pot spune, atunci când văd un film despre o incredibilă poveste de dragoste, „știu că este posibil, pentru că am trăit și eu ceva la fel de intens și frumos”? Eu pot.

10.

— Vreau să ies de aici! Vreau acasă!

Bărbatul era și disperat și iritat și nu reușea de loc să se calmeze. Mai mult decât atât, nici nu prea părea dornic să se liniștească.

— Toți vrem să ieșim. O să vină după noi. Nu vă mai isterizați așa.

— O, scriitoarea noastră a vorbit… Poate dacă femeile pe care le-am cunoscut ar fi fost tot atât de fascinante ca și băiatul ăsta al tău, poate că mă puneam și eu pe scris și eram calm ca și tine.

Fata îi aruncă o privire plină de reproș puștiului căruia îi mărturisise tema rândurilor sale. „Gaiță ce ești!”

— Poate dacă te purtai frumos cu ele, descopereai că orice om poate fi fascinant, bodogăni fata aproape cu voce tare, întorcându-și privirea către monitorul ei.

Bărbatul arțăgos vru să replice. În momentul următor, însă, o zguduitură puternică urmată de o bubuitură îi alertă pe toți cei de față.

— Ce naiba s-a mai întâmplat?

— Nu știu. S-a auzit din tunel.

— Nu. Cred că s-a auzit de deasupra. Din pasaj.

— Ce mai contează de unde s-a auzit?, întrebă arțăgosul. Important e că suntem terminați. O să murim cu toții ca niște termite.

Mama cu cei doi copii, care până atunci nu luase parte la discuție, sări de la locul ei fără avertisment și se opri direct cu mâinile în gâtul bărbatului.

— Pe cine faci tu termite, idiotule? Copiii mei nu o să moară! Pentru că o să mori tu de mâna mea, cobe afurisită ce ești!

Cei doi băieți liceeni, paznicul și nepotul bătrânei de-abia au reușit să îi despartă.

— Dacă tot ți-e scris să mori, stai naibii liniștit. Dacă le înfurii pe femeile astea cu copii, mori încet și în chinuri, îi șopti prietenește paznicul bărbatului cu gură bogată, în timp ce îl ajuta să se ridice.

— Am să mă duc să văd ce s-a întâmplat, zise nepotul bătrânei…

— Crezi că e bine?, întrebă paznicul.

— Nu știu dacă e bine sau nu, dar trebuie să aflăm ce șanse avem. Bunica are astm. Nu va mai supraviețui mult aici. Devine din ce în ce mai greu de respirat.

Tânărul plecă și toți ceilalți rămaseră liniștiți, în așteptarea lui. Panica începea să își facă loc în inima fiecăruia. Chiar și fata cu laptop-ul, care continua să scrie, avea palmele asudate, iar buzele începuseră să tremure ușor. Cei doi copii simțeau și ei, instinctiv, că se întâmplă ceva și stăteau cuminți pe scaune, ținându-se de mână.

11.

Sfârșitul verii aceleia avea să marcheze începutul seriei de despărțiri și împăcări. Brașoveanul meu era pe malul mării, cu un prieten care i-a picurat în ureche că e păcat de Dumnezeu să se lege de o singură femeie, când sunt atâtea care merită atenție în jur. Motiv pentru care, pe seară, iubitul meu mă suna pentru a-mi spune, textual:

— Mami, eu sunt un afemeiat irecuperabil. Tu ești și vei fi întotdeauna în sufletul meu, dar eu nu pot fi numai al tău. Și nici nu pot să te mint. Oricum tu meriți mult mai mult decât pot să ofer eu.

Doamne, cât l-am urât în seara aia! L-aș fi omorât dacă puteam. Este genul de discurs care îmi aduce în minte o unică sintagmă: lașitate tipic masculină. Dacă și-ar fi dorit un Porsche, nu ar fi considerat că nu îl merită pentru că nu câștigă suficient. Ar fi încercat să facă rost de afurisiții ăia de bani. Dar o femeie nu merită efortul? Sau nu îl meritam eu?

Aveam să realizez, în timp, că nu eu eram miza. Câmpul de luptă era și mai este încă în interiorul omului ăstuia. Moneda are întotdeauna două fețe. La fel și sufletul omului. La el, cele două sunt extreme. Și asta îl face cu atât mai atrăgător.

12

Oare cum se întâmplă toate lucrurile nefaste? Cum am putea ști, chiar de la primă gură de cafea, că aceea va fi o zi a dezastrelor? Și dacă am ști, ce am face? A fost odată un film de televiziune, despre o femeie care, în mijlocul unui lung șir de evenimente nefericite, își spune, sau, mai bine zis, strigă către divinitate: „Dacă aș putea să mă întorc în timp un an, aș putea împiedica toate astea.” Ruga îi este ascultată. Iar ea folosește orice oportunitate pentru a schimba sorții. Dar nu reușește. În final, nenorocirile tot se petrec. În alte circumstanțe, dar se petrec.

Viața nu este o carte în care sunt trecute toate amănuntele. Dar unele lucruri sunt menite să se întâmple. Și se vor întâmpla, indiferent și independent de acțiunile noastre.

Fata cu laptop-ul, cei doi băieți microbiști, mama cu cei doi copii, bărbatul arțăgos, tânărul cu bunica sau paznicul, nici unul nu bănuia prin ce aveau să treacă în acea seară. Fiecare dintre ei spera să ajungă acasă cât mai repede. Un cutremur, niște explozii, un idiot de la gaze – fiecare din astea și toate la un loc i-au țintuit pe toți într-o stație de metrou. Iar acum se cam săturaseră ca cei de afară să găsească o soluție. Fiecare din ei știa că trebuie să facă ceva. Dar ce?

— Uite, e o lumină!, prinse glas unul din copii.

— Ce lumină? Unde?

— Acolo, mami, în tunel. Uite, parcă ar fi o lanternă.

Toată lumea își îndreptă privirea în direcția indicată de puști. Parcă era, parcă nu…

— Ești sigur că nu ți s-a părut?

— Sunt sigur. Am văzut lumina. Sunt sigur!

— Stai liniștit, copile, te credem, spuse împăciuitor bunica.

— Sau cel puțin ne dorim cu disperare să te credem, șopti bărbatul arțăgos.

13.

Scriu de vreo două ceasuri. Vasilică ăla de la magazin nu m-a mințit. Acumulatorul laptop-ului ăsta chiar ține. Mă întreb însă cine va citi povestea asta? Și ce va gândi? Nu de alta, dar nu prea cred că vom ieși vii de aici. Blestemata asta de stație pare să se dărâme peste noi.

Doamne, *honey*, cât de mult aș vrea să fii cu mine acum! Sau măcar să știu că îți faci griji pentru mine. Sau că te gândești la mine.

Adevărul e că atunci când m-am încurcat cu unul ca el știam în ce mă bag. Asta a fost drama vieții mele. Chiar și atunci când am fost îndrăgostită peste urechi am știut exact cu cine am de-a face. Niciodată nu am putut invoca naivitatea pentru a justifica alegerile mele. În special în ceea ce privește bărbații.

De data asta, însă, nu regret nimic. Nici dacă se va termina prost, cum îmi spune toată lumea, nici atunci nu voi regreta nimic. Niciodată.

Poate doar dacă porcăria asta de stație se dărâmă peste noi și nu mai apuc să îl văd…

14.

— O clipă, doar o clipă l-am scăpat din ochi. Dacă nu era ea, fiul meu cel mare ar fi murit… E atât de neastâmpărat…

Încercarea mamei de a se disculpa începuse să îl agaseze pe fratele fetei. Ar fi vrut să tacă. Sigur că era

furios! Frumoasa lui soră zăcea acum pe un pat de spital din cauza unui puradel obraznic, răzgâiat și imposibil de stăpânit. Plodul era consolat și primea bomboane, iar viața soră-sii atârna de un fir de păr. Iar femeia asta se purta de parcă progenitura ei ar fi călcat-o pe picior și i-ar fi rupt o unghie.

Încercase să afle de la oamenii care fuseseră pe peron ce se întâmplase, dar săracii erau încă în stare de șoc. Stația de metrou a început să se prăbușească. Totul s-a umplut de zgomot și praf și toți au intrat în panică. Unul din copii a fugit înspre linii, iar fata a fugit după el. Puștiul s-a dezechilibrat, fata l-a prins și a reușit să îl tragă, dar a alunecat și a căzut. Loviturile datorate căzăturii au fost destul de serioase. Dar principala problemă a fost că prin șinele de la metrou mai trecea încă energie electrică. Dumnezeu știe cum de mai era posibil, dar era curent în liniile alea. Medicii făceau acum eforturi să o salveze.

Iar fratele ei se gândea cât de mult regretă că nu a mai vorbit cu ea de trei luni din cauza unor certuri de doi lei…

15.

— Îl vezi pe tipul acela înalt, brunet, cu o cămașă galbenă? El e!

— El e… cine?

— Bărbatul din povestirea fetei cu laptop.

— Hai, măi! Să mori tu?

— Ba bine că nu!

Asistenta nu își mai încăpea în piele de fericire. Ea fusese cea care descoperise istorioara în laptopul fetei rănite în incidentul de la metrou. O printase și făcuse demersuri susținute pe lângă familia ei pentru identificarea personajului. În mod evident, ei au știut imediat despre cine e vorba, dar se pare că nu prea erau încântați. Ea însă i-a convins să îl contacteze. Iar omul a reacționat prompt. A luat primul tren și a venit în București. Dacă și-ar reveni și fata… Chiar îi era milă de băiat. În mod evident îl afecta foarte tare povestea asta. De când venise nu se mai despărțise de fată, nici chiar peste noapte. Asta l-a impresionat pe doctor, care a adus un pat pliant în rezervă pentru el. Nu prea vorbea.

Singura dată când asistenta îi auzise vocea fusese când se opri puțin în fața unui televizor deschis. Era un reportaj despre ce se întâmplase în seara aceea, la stația de metrou Universității. Un reprezentant al autorităților vorbea despre cauzele catastrofei.

— De parcă aveți voi habar de ceva…, bodogănise bietul om încet.

Oftă, mototoli paharul de plastic și îl aruncă la gunoi, apoi se îndreptă către rezerva iubitei sale. Intră și oftă iar. Nici florile, nici fotografiile în ramă, odorizantul sau așternuturile colorate aduse de acasă nu reușeau să mascheze izul de spital. Iar ea – o fată atât de plină de viață – era acum atât de inertă, de statică.

Pe noptieră se afla prințul poveștii care îi determinase pe cei din familie să îl caute. Începu să răsfoiască cele câteva pagini. Apoi lectura îl prinse și parcurse rândurile cu emoțiile cu care te uiți la un album de fotografii.

Trecuse cam un ceas când întoarse ultima dintre file.

„Era mai, era cald. M-a cerut de nevastă, în genunchi, în gară. Era ușor afumat și încă însurat cu cea de a doua soție, însă asta nu l-a împiedicat să țipe cât îl ținea gura:

— Vrei să fii soția mea?

Și întreaga Gară de Nord să răspundă:

— Da.

Dar dintre toți, numai eu aș fi suficient de nebună să o fac.”

Și pentru prima oară în multă vreme, bărbatul se trezi rugându-se în gând. Numai că, de această dată, nu mai spunea „Domane, ajută-mă!”, ci „Doamne, ajută-ne!”.

CAMERA OBSCURA

Firul lung și sclipitor părea ca domină întreaga încăpere. Era drept și subțire, iar la capătul său făptura mică și agitată țesea întruna, fără oprire. Nu peste multă vreme, firul acela va deveni o încrengătură fină și totuși respingătoare de fire, pe care în mod eronat noi o numim „plasă”, iar creatura mică, dar rapace, va fi concentrată asupra devorării unei muște.

Deocamdată, însă, era numai acest singur fir pornind din tavan și strălucind în lumina difuzată de vitraliu. Geamul acela părea din altă lume. Parcă ar fi fost un disc aruncat de un copil în joacă. Părea total nepotrivit în camera aceea prăfuită și gri.

Imaginați-vă o clasă plină de copii agitați. Dintr-o dată, dascălul pune o întrebare și se face liniște. Puștanii lasă ochii în jos sperând că învățătorul nu îi va observa. Toți cu excepția unuia. Unul mic și slăbuț, de care toți râd și pe care îl iau peste picior în pauză. Dar el știe răspunsul, iar entuziasmul și bucuria strălucesc pe chipul lui. Dintre toți, el e singurul care poate răspunde. Pentru că el știe!

Pereții cenușii și podelele prăfuite nu știu și nu le pasă. Nu le interesează nici greutatea pașilor celor vremelnic găzduiți, nici lacrimile celor care au abandonat aici speranța. Singurul lucru pe care zidurile acestea îl primesc este ceața fumului de la țigări.

Dar ochiul de sticlă colorată a văzut și știe! A văzut viața și o povestește cu fiecare rază de lumină.

1. Mariajul

XXX, 18 mai 1912

Dragii mei,

Nu știu dacă voi reuși să mă fac înțeleasă, dar cred că vă sunt datoare măcar cu această ultimă încercare. Pentru nimic în lume nu aș vrea să vă petreceți restul vieții cu gândul că ați adus pe lume un monstru.

De când mă știu m-ați înconjurat cu dragoste și căldură și tocmai de aceea este important să înțelegeți că nu ați greșit. Nu este vina voastră. Tot ce mi s-a întâmplat, tot ce mi se întâmplă încă este pur și simplu o farsă a destinului.

De cele mai multe ori suntem tentați să credem că dacă facem ceea ce trebuie sau ceea ce se așteaptă lumea să facem, totul va fi bine. Toată lumea se aștepta ca fata cuminte, de familie bună, crescută la pension să se mărite cu un bărbat cu situație bună, cu poziție și prestanță, să-i facă vreo doi, trei copii și să-i educe spre a deveni noi stâlpi ai societății.

Dumnezeu mi-e martor că nu-mi doream nimic altceva. Nu voiam decât să mă căsătoresc, să am copii, să fiu o soție bună, o prezență agreabilă la petrecerile din oraș, o gazdă apreciată de prietenii soțului meu. Voiam să fiu ca tine, mamă, voiam ca tu, tată, să fii mândru de mine.

Când Paul și-a făcut apariția în oraș, toate fetele s-au strâns în jurul lui ca muștele. Nu știau ce să admire mai întâi: aspectul impunător, șarmul, eleganța sau averea. Mai țineți minte balul de 4 iulie de la Ambasada Statelor Unite? Acela când tatei i-a fost decernată o medalie de merit? Cu acea ocazie, una din prietenele mele de la pension mi-a mărturisit, evident sub efectul unei cantități considerabile de șampanie, că s-ar duce după el chiar de ar fi să primească o singură noapte de amor. La vremea aceea nu prea știam despre ce este vorba. Și, ca să fiu complet sinceră, nici acum nu pot să susțin că sunt edificată. Timpul a trecut, am aflat și am citit și eu multe despre viață, dar o trăire atât de puternică legată de intimitatea unui cuplu nu face parte din experiența mea directă. Am să mor cu regretul că alții au avut parte din plin de gustul unui fruct pe care eu nu pot decât să mi-l imaginez.

Ce vreau să spun este că toate fetele doreau să se mărite cu el. Pentru că era bogat, pentru că era frumos, pentru că era cuceritor. Eu mă gândeam doar cât de mândri ați fi voi dacă mi-ar cere mâna un astfel de bărbat.

Poate că vă șochez, dar nimic din ceea ce te așteaptă într-o viață de om nu poți afla din predicile preotului la slujba de duminică, poeziile citite la cercurile literare sau anii petrecuți la pension.

Când Paul a apărut în pragul casei noastre împreună cu tatăl său şi a spus că a venit pur şi simplu să aranjeze detaliile căsătoriei noastre, nu îmi venea să cred. Ar fi trebuit, poate, să mă întreb cum de dăduse norocul peste mine, singura fată din oraş cu care el nu ieşise niciodată, nici măcar la o cafea. Poate că ar fi trebuit să plec urechea la zvonurile care circulau despre aranjamentul convenabil care însoţea această căsătorie sau despre unele apucături mai puţin ortodoxe ale stimabilului domn. Dar mie nu-mi păsa. Mă simţeam ca raţa cea urâtă care se transformase brusc într-o superbă lebădă. Eram atât de bucuroasă de faptul că eram pe punctul de a face ceea ce trebuia să fac, după regulile societăţii noastre, încât consideram că dragostea sau pasiunea sunt numai nişte prostioare pe care nu trebuia să le iau în considerare.

N-am înţeles mare lucru nici atunci când Paul a închinat un pahar în cinstea „femeii care acum îmi aparţine". Îmi amintesc, tată, că mi-ai spus că ai simţit un fior pe şira spinării când ai auzit asta, numai eu nu am intuit nimic. Şi, Dumnezeu să mă ierte, nici nu aveam cum. Eram în al nouălea cer. Mă luase de nevastă, îmi dăduse un nume, mă făcuse doamnă… De parcă numele tatălui meu nu era bun! Dar ce ştiam eu?

Prima noapte împreună a fost şi primul semnal de alarmă. Dimineaţa s-a îmbrăcat fără nici un cuvânt. Înainte de a pleca, mi-a spus: „Nu prea ştii tu mare lucru, dar o să am grijă să înveţi." Auzi, nu prea ştiam mare lucru… Nu ştiam nimic. De aceea mă şi luase de nevastă. Nimeni nu se căsătoreşte cu fetele care ştiu prea multe, nu?

Nu mai ştiu cât timp trecuse de la nuntă. O lună, poate două. Într-o seară mi-a spus că trebuie să mergem undeva. Am întrebat unde plecăm atât de târziu. „Ai să vezi" a fost singurul răspuns pe care l-am primit. Destinaţia a fost un local amărât care s-a dovedit a fi un bordel. M-a forţat să-l privesc în timp ce… cu două dintre acele femei… Am crezut că am să mor… Dar n-am murit.

Au urmat multe… Pe unele le-am şi uitat. La altele mă gândesc acum, în rarele momente când mă ajunge din urmă sentimentul de vinovăţie. Iar după ce îmi amintesc se transformă în scârbă. Scârbă de mine, că mi-a trebuit atât de mult să mă hotărăsc să îl şterg de pe faţa pământului.

Duminică seară, însă, pur și simplu am simțit că nu se mai poate. Stătea pe fotoliu, răsfoind o revistă de Drept, având aerul unui familist normal. Dacă cineva ar fi venit pe neanunțate, ar fi găsit ceea ce se aștepta să găsească. Nimic nu ar fi trădat monstrul din el. Nici măcar eu. Nimic… monstrul…

Când a venit poliția, m-am simțit ca și cum abia mă trezisem. Atâta doar că Paul zăcea pe o parte a fotoliului, cu craniul spart, ca un dovleac care a căzut de pe grămadă. Eu aveam rochia pătată de sânge, eram în picioare, lângă el, cu vătraiul ridicat… Nu îmi amintesc nimic din ce s-a întâmplat, dar sunt sigură că eu l-am ucis. La fel de sigură cum sunt de cerul albastru într-o zi de vară.

Cam asta a fost. Sper ca în timp să găsiți puterea să înțelegeți și să mă iertați.

Cu drag,
Fiica voastră,
Ariela.

Femeia împături scrisoarea și o așeză în plic. Își așeză o șuviță de păr bălai care dădea semne de rebeliune și ridică ochii înspre roata de lumină colorată de sub tavan, ca și cum vitraliile ar fi putut să înghită toată teama și disperarea pe care le simțea. Când simți că e gata, își așeză cameea, se ridică, păși încet, dar sigur până la ușă și bătu de trei ori. Când ușa se deschise ea spuse sec:

— Sunt gata.

Polițistul intră și o ajută să îmbrace pelerina. Ea întinse mâinile pentru ca să i se pună cătușele, dar bărbatul în uniformă consideră că nu e nevoie. Nu și-o putea imagina pe această firavă doamnă adunându-și poalele rochiei ca să o ia la sănătoasa sau sărind din șareta poliției în mers. Pe de altă parte, nu și-o putea imagina nici lovindu-și soțul cu vătraiul până la moarte. Și cu toate astea chiar ea mărturisise…

Femeia se pregătea de drum cu o eleganță lentă. După ce-și puse mănușile și pălăria, mai ridică o dată privirea către ochiul de sticlă colorată. De data aceasta, un zâmbet straniu i se întipări pe față. Se roti brusc și ieși din încăpere. În urma ei, tânărul în uniformă aruncă și el o privire geamului de sub tavan, ca și cum ar fi vrut să i se comunice și lui cauza acelui zâmbet, neașteptat și nepotrivit în acea situație.

— Femeile…, șopti ușor, își așeză chipiul și o urmă pe prizonieră.

2. Pilotul

Era o zi caldă și prăfuită. Vântul îi trecea prin păr lăsându-i fire de praf pe pielea capului. Închise ochii și se închipui la Baden Baden, în vila părinților săi. Hilda, menajera, îi pregătea întotdeauna baia, punând multă aromă de lavandă ca să se poată relaxa. La Baden Baden nu există praf. Dar aici…

Se ridică și se duse către Ivan, pentru a-i cere o țigară. Duse două degete la gură și zâmbi. Gestul caritabil nu întârzie. Bolșevicul își făcu pomana completă și îi întinse și un chibrit aprins. În lagăre și închisori se creează o legătură stranie între paznici și păziți. Nici unii, nici alții nu vor să fie acolo. În alte condiții, pe stradă, în luptă, ar sări unul la gâtul celuilalt, dar acolo, în lagăr, se creează o solidaritate tacită. În fond și la urma urmei, au cu toții un lucru în comun: dorul de casă.

Fumul se ridica în rotocoale albe. El le privea cum se înălțau și apoi se destrămau. „Parcă ar fi vise!" Vocea cristalină a trecutului îl făcu să zâmbească. Dumnezeu știe de ce, pentru că numai frumoasă nu fusese povestea aia. Dar prezentul patetic și păduchios făcea ca orice imagine a trecutului, oricât de dură, să poarte cu sine o nuanță de roz similară fondantelor.

Adela. Adela Mărculescu… nu a trecut atât de mult, dar parcă a fost într-o altă viață. Și, într-un fel, chiar a fost. O viață în care inteligența unui ofițer de aviație transformat în ofițer de informații este dublată de naivitatea pușlanului îndrăgostit nebunește. Se spune ca în dragoste și în război este permis orice. Dar în dragostea din timpul războiului? Cât de multe îți poți permite atunci când ești ofițer din armata de ocupație, SS-ist ca să fim mai exacți, iar fiica preotului paroh este de o frumusețe răpitoare? Ironia sorții face ca ei să se fi cunoscut în timpul unei percheziții pe care Helmuth a făcut-o la casa parohială. Îi ajunsese la ureche zvonul conform căruia părintele Mărculescu ar fi adăpostit la el în casa fugari, fie ei evrei sau comuniști, în drumul lor către libertatea oferită de meleagurile străine. Își putea aminti cu exactitate fiecare sentiment pe care l-a simțit în acele momente. Pentru început, s-a simțit lovit de trăsnet. Fata a apărut precipitat din bucătărie. Trebuie că făcea niște

plăcinte, deoarece avea urme de făină pe șorț și pe obraz. Retrăia cu intensitate dorința pe care a avut-o atunci de a se apropia și a-i șterge făina de pe față. A avut nevoie de toată stăpânirea de sine pe care un om, un soldat în poziția lui trebuia să o aibă pentru a nu lăsa un zâmbet larg să îi înflorească pe față.

Percheziția nu a scos la iveală nimic. Dar adevărul este că Helmuth nici nu se aștepta să descopere ceva acolo. Casa parohială era chiar lângă piața din centrul orășelului, avea o singură ieșire, orientată către parc și nu avea pivniță sau pod. Orice tentativă de a transforma acea reședință în casă conspirativă era din start sortită eșecului. Cu toate acestea, au fost aduși doisprezece oameni pentru a o percheziționa în amănunțime. Nu pentru că sperau să găsească ceva, ci pentru că asta ar fi putut servi ca exemplu.

Helmuth se înrolase ca pilot. Luptase în Polonia și Franța. Își câștigase o reputație și câteva decorații, printre care și Crucea de Fier. Întâmplarea făcuse să descopere că unul dintre angajații civili ai bazei Luftwaffe din Franța era evreu. Demascarea înșelătoriei îl ajutase să ajungă acolo unde își dorea: într-un post pe care el îl credea a fi călduț și confortabil.

Ceea ce nu știa Helmuth era că în SS nu există loc liniștit și călduț. SS-ul era menit să întrețină teama și neliniștea. Iar acesta nu e niciodată un lucru ușor. Orice structură oprimantă dă naștere unei opoziții. Mai întâi mută, discretă, apoi din ce în ce mai prezentă. În cazul forțelor militare de ocupație, aceasta se traduce prin forțe paramilitare. Opoziția la armata celui de-al treilea Reich s-a numit Rezistență. Iar acum venise rândul lui Helmuth să se confrunte cu ea.

Nu era pregătit și nici nu-și dorea ceea ce i s-a întâmplat. Dar viața nu te întreabă, nu-i așa? Era frumoasă, dar asta nu era tot. Acționa asupra bărbaților ca un gaz paralizant. Intimida prin seninătatea ochilor, prin blândețea gesturilor, combinate în mod ciudat cu o fermitate greu de bănuit.

El era ofițerul SS din urbea aceea prăfuită și ar fi putut avea orice femeie din oraș. Mai mult, o bună parte dintre ele s-ar fi supus bucuroase dorințelor lui. Dar nu Adela. Domnișoara Mărculescu nu se gândea decât la cărți. Pentru ea Kant era de o mie de ori mai interesant decât tânărul cu ochii reci și uniforma sinistră din fața ei.

În plus Helmuth venise pentru a-l ancheta pe tatăl ei, iar asta nu ajuta deloc.

Ar fi putut să o posede cu forța. Era război, iar… în dragoste și în război totul e permis, nu? Iar pentru Helmuth nu era o premieră. Își amintea și acum de evreica aceea din Paris sau de colega lui de liceu cea blondă și obraznică… Dar nu erau amintiri plăcute. Uneori erau chiar sursele unor coșmaruri. Și ceva din adâncul sufletului său îi spunea că, dacă i-ar fi făcut așa ceva Adelei, nu ar mai fi putut să trăiască cu el însuși.

Toate aceste gânduri alergau prin capul ofițerului în timp ce oamenii lui răvășeau locuința preotului paroh pentru dovezi pe care era limpede ca lumina zilei că nu le vor găsi. A reușit să pară dur și nepăsător, dar seara s-a trezit gândindu-se la ea ca un licean la profesoara de franceză. Toată povestea asta dulceagă îl enerva la culme. Aproape că-și dorea să fi găsit evrei ascunși în casă, să-i aresteze și pe popă și pe fie-sa și să-i trimită în lagăr în Polonia. Dar nu s-a întâmplat. Nebunia din zilele ce au urmat l-a ajutat să nu se mai gândească la ea. Poliția locală s-a plâns la București de faptul că cei din SS făceau anchete de capul lor, ignorând autoritățile române și reușind să zgândăre populația. Episodul a ajuns la urechile lui Antonescu, care era și așa destul de iritat de problemele pe care le avea cu liderii partidelor de opoziție, așa încât a pus mâna pe telefon și a sunat la Berlin. OKW-ul l-a contactat în scris pe Helmuth pentru a-i reaminti că românii sunt *aliați,* nu dușmani. Și transformarea nu era de dorit. Sigur, interesele Germaniei trebuiau apărate, dar cu tact și discreție. Și ar fi bine să rețină acest lucru. Altfel s-ar putea să-i însoțească pe camarazii săi din prima linie a frontului de est…

În fine… s-a hotărât să se prezinte la ușa preotului, de data asta fără „trupă”, dar cu scuze însoțite de zâmbet… Scuzele au fost formal acceptate, dar atmosfera era la fel de cordială ca o cină în aer liber la Polul Nord. Asta nu l-a descurajat nici pe departe atât de mult pe cât l-a înfuriat privirea plină de dispreț a Adelei. Nu a scos niciun cuvânt în cele cincisprezece minute cât a stat la ei în casă. Niciun fel de politețuri nu au fost schimbate între ei, nu tu o invitație să ia loc, o cafea, nimic… De altfel și tatăl și fiica priveau destul de des orologiul, ca și cum prezența lui acolo ar fi fost nu numai inoportună, dar le-ar fi încurcat și planurile…

Acum zâmbea când își amintea acest moment, dar atunci fusese teribil de furios. Și-a spus că Adela va fi a lui, chiar dacă va fi ultimul lucru pe care îl va face. Mai mult decât atât… îl va iubi și va face totul pentru el.

Timpul a trecut, cu întâlniri mai mult sau mai puțin întâmplătoare. În fond, vorbim de un orășel mic, pe care îl puteai traversa pe jos în maximum o oră.

Lucrurile tindeau să se mai domolească. Încă nu-și vorbeau, dar felul în care se salutau era parcă mai puțin rece. Cu atât mai mult cu cât Helmuth avusese inspirația să participe la evenimentele mondene în civil. Este uimitor cât de mult se poate schimba atitudinea celorlalți față de tine atunci când ești curtenitor, zâmbești frumos și nu mai ești îmbrăcat într-o uniformă neagră cu un cap de mort la caschetă…

A reîntâlnit-o pe Adela la un recital cu muzică de Mozart. Fata a fost atât de surprinsă să îl vadă acolo încât nu a mai reușit să își ascundă uimirea.

— Surprinsă? Ofițerii celui de-al Treilea Reich nu au voie să îndrăgească muzica?

— Sincer, da! Este greu să-ți imaginezi că un om a cărui ocupație este cea de ofițer SS poate îndrăgi o muzică delicată și senină precum cea a lui Mozart.

Helmuth zâmbi cu o înțelegere superioară.

— Și ce muzică presupuneați dumneavoastră că ne place nouă, ofițerilor SS?

— Știu și eu? Wagner?

Și ce era rău în a-l îndrăgi pe Wagner… ?

„Atacul decisiv” l-a dat într-o zi frumoasă de iulie. Urbea era în forfotă mare. Liceul din localitate împlinea cincizeci de ani de existență. Comitetul director a organizat o petrecere câmpenească. Notabilitățile din rândul „aliaților prieteni” nu puteau lipsi. Cu atât mai mult cu cât preotul Mărculescu făcea parte din comitetul director, deci era de așteptat ca și domnișoara Adela să fie acolo.

Nimic nu prevestea furtuna ce avea să se abată asupra ființei și sufletului bietei fete. Ideea de a se retrage însoțită de o carte fusese una dintre cele mai proaste. Când într-un final își ridicase ochii din mijlocul misterelor Agathei Christie și zări umbra lui Helmuth conturându-se în jurul ei era prea târziu. Soarta ei fusese pecetluită.

Ceea ce a urmat este al naibii de greu de descris în cuvinte. Atunci când un bărbat își folosește superioritatea forței fizice pentru a domina fără replică pe plan sexual, categoric nu poți vorbi de dragoste – deci a fost sex. Pe de altă parte, atunci când pur și simplu nu există niciun fel de reacție de împotrivire, nici măcar o rugăminte, nimic, atunci nu putem vorbi de constrângere. Deci, a fost consensual. Când totul s-a terminat, Helmuth s-a ridicat și a plecat fără niciun cuvânt. Totul se petrecuse într-o liniște nefirească. Adela se simțea umilită, pângărită, tristă, disperată. Dar, culmea, nu simțea niciun fel de imbold spre revoltă. Nu își dorea să-l vadă mort pe neamț. De fapt, știa ca dacă i s-ar fi întâmplat lui ceva, ea ar fi înnebunit.

Helmuth nu mai știa dacă citise despre porcăria asta în vreo carte sau avea un al șaselea simț, în privința manipulării femeilor, care nu dădea greș. Cert este însă că era sigur că stratagema avea să meargă. În fond și la urma urmei, Adela era o tânăra de pension tipică. Nu avusese niciun fel de experiențe anterioare cu bărbații așa că era la fel de ușor de modelat ca lutul.

Încă un fum de țigară urmat de un rotocol perfect rotund și va trece la etapa a doua a atacului. Zis și făcut! Primul lucru pe care l-a făcut a fost să se ducă la baie. A tras aer în piept, și-a luat avânt și nu s-a oprit decât atunci când tâmpla dreaptă a reușit să spargă oglinda de deasupra chiuvetei. Apoi veni partea mai dificilă. Helmuth se studie atent în partea de oglindă care rămăsese întreagă și își arse un pumn zdravăn. Am putea fi tentați să zâmbim, dar a reuși să îți altoiești un pumn suficient de tare încât să lase un semn vizibil este o treabă mult mai grea decât pare. Odată „fardul” aplicat, tânărul avu ceva ezitări asupra ținutei. Ar fi putut purta costumul pe care-l avusese la picnic, dar decise că nu era o idee bună și îmbrăcă uniforma, dar într-un mod dezordonat. Stoarse rana de pe frunte și se asigură că picăturile ajung pe gulerul cămășii. Pentru a definitiva apariția, stropi totul cu coniac. Înghiți câteva guri zdravene și …era gata pentru runda a doua.

Nu-și mai amintea nici ce îi spusese, nici dacă se rugase de ea, nici dacă plânsese sau implorase. Cert este că fata îi căzuse în brațe, impresionată de vinovăția afișată violent și de declarațiile discrete și triste de iubire veșnică. În fond și la urma urmei, orice femeie visează la

o iubire pătimașă și imposibilă. Cert este că de atunci o avusese în buzunarul său. Sau cel puțin așa crezuse el. Își închipuia că tot ce face fata întreaga zi e să se gândească la el așteptând următoarea întâlnire. Ceea ce era, în parte, adevărat. Ce nu știa Helmuth, ca de altfel majoritatea bărbaților, era că o femeie se poate gândi la bărbatul iubit în timp ce face o mulțime de alte lucruri. În cazul Adelei, aceste alte lucruri constau în adăpostirea și hrănirea evreilor și membrilor Rezistenței în… beciul bisericii. A crezut că are de-a face cu o copilă care învață să fie femeie alături de el. Nu și-a închipuit niciun moment câte riscuri este gata să-și asume un copil…

Când subofițerii de sub comanda lui l-au pus față în față cu dovezi de netăgăduit, a știut că va trebui s-o aresteze. Desigur, ar fi putut să o avertizeze și să-i dea timp să fugă, dar atunci toată lumea ar fi știut că el a furnizat informația și, chiar dacă nimeni nu ar fi avut nici o dovadă, ar fi fost suspectat și urmărit pentru totdeauna. Călcase pe cadavre ca să ajungă acolo unde era și nu avea de gând să renunțe la tot pentru o poveste de amor care oricum era și desuetă și prostească. Pe de altă parte, ar fi putut să se eschiveze de la momentul arestării. Toți colaboratorii lui ar fi înțeles. Dar tocmai asta era! Nu voia să se ascundă în spatele compasiunii și înțelegerii lor. Ar fi fost un act de lașitate care nu cadra cu poziția și rangul său. Așa încât a luat taurul de coame. În acea dimineață de noiembrie, s-a prezentat la casa preotului împreună cu subofițerii din subordine. Erau prezenți mai mulți decât era necesar, dar Helmuth voia spectacol. Trebuia să vadă toată lumea că el e gata să sacrifice orice și pe oricine în interesul țării sale.

În momentele acelea ar fi vrut să fi fost capabil să-și extirpe sufletul. Privirile disperate pe care i le arunca fata erau mai răscolitoare decât dacă ar fi plâns și implorat. Ochii aceia de căprioară hăituită trimiteau cu viteza luminii mesaje de la reproș la iertare și toate îi dădeau ofițerului o stare de neliniște crescândă.

Helmuth prelungi interogatoriile cât de mult putu, fără să dea de bănuit. Ofițerul însă nu avea nicio îndoială asupra desfășurării evenimentelor. Acum înțelegea de ce preotul Mărculescu nu protestase niciodată la modul serios față de relația fiicei lui cu el. Ce alibi mai bun ar fi putut avea în ochii autorităților?

Ca și cum deriva sufletului său nu ar fi fost suficientă, în dimineața aceea de marți, Helmuth primi o veste care fu de natură să îi taie respirația. O depeșă de la București îl informa că cei de acolo vor să transforme acest caz în exemplu. Cu alte cuvinte, prizoniera trebuia trimisă în Capitală pentru continuarea anchetei. Dumnezeule! Nici nu-și putea închipui ce va însemna acest lucru pentru Adela. Îl cunoștea personal pe comandantul forțelor SS din București. Nu degeaba i se spunea „Măcelarul". Trebuia să facă ceva, dar ce? Era clar ca nu va suporta să i se întâmple așa ceva fetei. Singurul lucru bun era că primise depeșa personal, așa încât nimeni nu îi cunoștea conținutul, dar a doua zi urmau să ajungă instrucțiunile de îndeplinire a ordinului și atunci nu ar mai fi fost nimic de făcut. Nu că în situația dată ar fi avut prea multe variante… N-a dormit toată noaptea, încercând să găsească răspuns la întrebarea: ce era de făcut? Ora 3 dimineața din zorii zilei de miercuri l-a găsit epuizat psihic, cu o enormă durere în suflet, dar și cu liniștea deplină a omului care știe ce are…, nu, ce trebuie să facă. Ochii îi trădau oboseala și zbuciumul sufletesc, dar ținuta era impecabilă. Și determinarea pe măsură. Deschise ușa celulei fetei. Se repezi, o luă în brațe și o sărută. Îi spuse că s-a rezolvat. O va ajuta să fugă. Să ajungă în zona neocupată a Franței. Va fi bine. O ajută să se îmbrace și îi spuse să iasă repede și să se îndrepte spre mașina lui. Fata se conformă bucuroasă. Helmuth o lăsă să ajungă aproape de mașină. Își scoase pistolul din toc și îl armă. Ochii și… „Doamne, iartă-mă!" …trase două focuri. Fata se prăbuși fără un sunet.

În mod ironic, toată povestea îi aduse multe laude din partea colegilor și felicitările superiorilor. Raportul său susținea că a continuat interogatoriile pe timpul nopții pentru a putea trimite cât mai multe date la București. Spre ora 3 dimineața, fata a acceptat să îi arate câteva locuri unde se ascund evrei și comuniști. Odată ieșită din clădire a încercat să fugă. A fost împușcată înainte de a reuși să ajungă la mașină. Felicitările nu mai conteneau …inspirație, tărie de caracter, capacitate de sacrificiu, devoțiune… toate acestea le resimțea ca un bici pe obraz. Și, totuși, Dumnezeu trebuie să fi înțeles că a omorât-o el ca să nu moară chinuită și umilită de mâna altora. Căci de atunci o visează în fiecare noapte. Frumoasă și veselă, în camera de interogatoriu. Intră și el și o vede. Vorbesc

puțin și apoi se îmbrățișează, se sărută pătimaș și fac dragoste, acolo, în camera aceea, luminați de ochiul de sticlă colorată, ca și cum li s-ar da binecuvântarea…

3. Cherhanaua

Blestemată zi!

Și când te gândești ce bine începuse… Era ajun de 1 mai. Pentru prima oară în luni de zile ajunsese la timp la fabrică și maistrul nu mai avea motiv să îl certe. În plus, aflase că vor fi liberi de 1 mai, așa că se oferise voluntar la instalatul pancartei festive pe balconul superior al fabricii.

Treaba se dovedi însă mai grea decât se așteptase. Întâi pentru că începuse să bată vântul destul de tare. Pe urmă idioții de la fabrica de țesături nu se gândiseră că pancarta trebuia agățată într-un fel, așa că ei, cei șase caraghioși de la sculărie, stăteau cocoțați la cucurigu' și coseau agățători pe pancarta pe care scria „Trăiască Partidul Muncitoresc Român!". Și ca și când asta n-ar fi fost de ajuns, atunci când treaba era aproape terminată, au constatat că, în toată agitația, litera „*c*" din cuvântul „Muncitoresc" se desprinsese. El sugerase să mai scoată două litere din coadă și să rămână „muncitor", dar maistrul nu a fost de acord.

— Partidul e partid, muncitorul e muncitor. Nu te joci cu lucrurile astea, spusese el grav.

Într-un final apoteotic, pancarta și literele ei erau prinse pe clădirea fabricii. Sfârșitul zilei le mai aduse o bucurie: o primă pentru ziua muncii.

Tovarășul Nicodim făcea parte dintre bărbații fără prea multe ocupații în afară de muncă. Avea în jur de 40 de ani, era celibatar, stătea cu chirie în casa unor bătrâni cu origini dubioase pentru acele timpuri. Avea o mamă la țară, căruia el îi trimitea bani, iar ea lui alimente și haine tricotate. Distracțiile sale erau limitate: câte o bere cu băieții sau un film, în special dacă era despre război. Astea îi plăceau cel mai mult. La un moment dat se zvonea că Nicodim avea să se însoare cu o tovarășă durdulie, gestionară la depozit. Erau văzuți din când în când împreună la cofetărie sau la film. Dar la un moment dat femeia a fost transferată la București, el a condus-o la

tren și de atunci nu a mai pomenit nimic de ea și nimeni din anturajul lui nu a mai deschis subiectul.

Așa încât era de la sine înțeles că Nicodim va sărbători prima împreună cu ceilalți singuratici ai fabricii la cherhanaua din târg – cu vin, țuică și ciorbă de pește.

Veselia era mare, fumul gros, de-l tăiai cu cuțitul, iar chelnerițele nu mai pridideau. Bucătarul se învârtea printre oale bodogănind:

— Da-r-ar boala în ea de primă!

De undeva din mijlocul sălii, învăluit în nori grei de fum de țigară, tovarășul Nicodim cânta Internaționala, cocoțat pe un scaun. Priveliștea era încântător de ridicolă. Nicodim, dominat de o alcoolemie galopantă, trăia din plin imnul, cu o voce răgușită și o linie melodică falsă, în timp ce comesenii lui, cel puțin la fel de beți, râdeau cu lacrimi, fără să știe de ce.

Odată terminat momentul, artistul de ocazie își primi cu reverențe aplauzele și se pregăti să soarbă dintr-o binemeritată bere, când un demon nefericit prinse glas prin gura tovarășului Pavelescu:

— Să cânți Internaționala, asta e simplu. Oricare dintre noi poate primi aplauze pentru așa ceva. Să vedem însă dacă poți face ceva cu adevărat deosebit și riscant.

— Și mă rog, ce anume ai în minte?, întrebă Nicodim cu superioritatea unui jucător de tenis aflat în avantaj.

Cârcotașul se aplecă la urechea lui și șopti ceva. Câteva clipe mai târziu, șeful de sală și personalul paralizau de spaimă atunci când entuziastul interpret de imnuri reveni pe scena improvizată, de data aceasta însă pentru a striga cât îl țineau bojocii:

— Trăiască Regele! Trăiască Regele! M-ați auzit? Trăiască Regele!

* * *

Să-ți vină să te dai cu capul de pereți, nu alta! A fost o glumă prostească a unor petrecăreți și uite ce a ieșit. „Agitație contrarevoluționară”, „conspirație antiguvernamentală”, „trădare”, asta i-au spus că ar fi făcut. Degeaba încerca să le explice că nu fusese nimic altceva decât o nebunie a unor petrecăreți, nimeni nu-l

credea. Sau nu voiau să-l creadă. Era vinovat. Dumnezeu știe pentru ce, dar era vinovat.

Deodată i se destupă mintea și înțelese. Era ca și cum lumina filtrată de ochiul de sticlă colorată ar fi pătruns direct în creierul lui obosit. Blestematul de plan cincinal! Așa cum maistrul îi mustruluia pe ei la fabrică pentru că nu reușeau să realizeze punctele din plan, tot așa trebuie că era și la milițieni. Deschisese gura ca tontu', iar acum nu era altceva decât o cifră în statistica organelor de ordine.

Revelația nu-i aduse decât un gust amar. Faptul că înțelegea ce i se întâmplă nu îl ajuta să se lămurească și de ce i se întâmplă. Ce a făcut ca să merite asta?

Se gândi descurajat la ce îl așteaptă: interogatorii, un proces la care nu îl va asculta nimeni, indiferent ce ar avea de spus. Nu se aștepta să îi vadă pe prietenii lui de petrecere depunând mărturie în favoarea lui. Nimeni nu făcea astfel de gesturi în vremuri ca acelea. Vor răsufla ușurați dacă vor fi lăsați în pace.

Ridică ochii spre sursa rotundă de lumină, își luă capul în mâini și, privind fix, ca și cum ar vedea dincolo de ferestruică, spuse, ca și mama lui în momentele de deznădejde:

— Doamne, de ce m-ai părăsit?

4. Teroristul

— Eu, Ahmed, român de-al vostru!

— Și eu, Constantin, chinez!, răspunse înciudat omul în uniformă, luă de pe masă un dosar și ieși din încăpere trântind ușa.

Iarnă, zloată, frig, Revoluție, Ahmed nu-și mai amintea ce îi plăcuse atât de mult la țara asta, care, deși era în Europa, părea uitată de lume. Vremurile în care scria rudelor de acasă că „nimic nu-i ușor, dar merge" păreau de mult apuse. Acum nu simțea decât silă, dezgust și teamă. Mai ales teamă. Bărbia îi tremura, iar palmele îi erau în permanență asudate.

Încercase de când se știa să îmbine cultura lui de acasă cu obiceiurile și credințele celor de aici, într-o manieră în care să se poată integra, dar fără a-și pierde propria personalitate. Venise de tânăr, se adaptase, trecuse prin multe, se îndrăgostise, se căsătorise cu o femeie a

locului, frumoasă, plinuță, harnică și deșteaptă. Allah nu a vrut să le dea și lor bucuria de a fi părinți și pentru prima dată în viață considera că era mai bine așa. Dincolo de această neîmplinire, viața lui fusese armonioasă. Își păstrase credința, dar îi permisese și nevestei să și-o păstreze pe a ei, și era frumos așa, cu două rânduri de sărbători. Aveau prieteni și erau iubiți. Iar prăjiturile făcute de el erau faimoase pe o rază de cel puțin o sută de kilometri. Nu avea a se plânge.

Decembrie adusese cu el, ca de obicei, pregătiri discrete pentru sărbători. La Europa Liberă se vorbea de manifestări, proteste, arestări, dar în urbea lor micuță astea nu erau decât zvonuri șoptite la coadă la carne. În rest, lucrurile se desfășurau ca de obicei. Toată lumea alerga încoace și încolo cu pregătirile, Petrică, cel care avea un unchi la un ocol silvic în Moldova, făcuse rost de brazi, iar el avusese comenzi de cozonaci și plăcinte de nu mai prididea.

Noaptea revoluționară îi atinse și lui inima, ca tuturor celorlalți. Bucuria, credința ca va fi mai bine, perspectiva unei vieți mai bune, toate astea îi dădeau aripi. Își imagina deja propria lui cofetărie, mică, albă și frumoasă.

Nu mai avea stare. Trebuia să facă ceva. Nu putea sta închis în casă, lăsând istoria să treacă pe lângă el. Nu era el te miri ce erou, dar nici laș nu era. Undeva, spre miezul nopții, se duse glonț în bucătărie. Pregăti cafea în cantități industriale și umplu o tavă de plăcinte. Când toate fură gata, se îmbrăcă, puse totul în sacoșe și îi spuse nevestei:

— Plec.

— Unde pustiei te duci?

— La unitatea militară. Le duc băieților cafea și de-ale gurii.

— Ahmed, nu ești sănătos!

— Ia mai taci, femeie! Tinerii stau acolo cu arma în mână și ne păzesc. Măcar atâta pot să fac și eu, să le duc niște plăcinte.

Și plecase fără să mai spună o vorbă. Trecuseră ore întregi, care femeii îi păruseră ani, fără să mai știe nimic de soțul ei. Abia pe la miezul nopții următoare o vecină îi bătu la poartă pentru a lovi cu trăsnetul în capul amărâtei. Ahmed fusese luat drept terorist și arestat. Dar cum

fusese posibil așa ceva? Toată lumea îl știa și îl iubea pe Ahmed.

Simplu. Ahmed, cu figura lui de arab, încercase să intre în garnizoană și, pentru că nu fusese lăsat, se enervase și începuse să facă scandal. Problema lui ieșise atunci la suprafață. Când se enervează, împletește limba lui natală cu româna într-un amestec din care nimeni nu mai înțelege nimic. Fapt care picase foarte prost în urechile militarilor veniți de la București și puși să asigure paza obiectivului.

Bietul om, când îi zărise pe ostași venind cu pușcile îndreptate către el, se văzuse din nou copil, într-un autobuz în Gaza, invadat de ostași israelieni. Era mic. Cineva a strigat ceva și s-a creat o ambuscadă. Nu-și amintea ce s-a întâmplat, pentru că s-a ascuns sub un scaun, a închis ochii și și-a astupat urechile. Când a ieșit de acolo, s-a trezit înconjurat de cadavre pline de sânge. Imaginea aceea l-a urmărit întreaga viață.

De data asta nu-l vor prinde. Nu va mai fi martor la încă un masacru. Dar l-au prins…

Degeaba încerca să le explice acestor capete seci ce dorise el să facă. „Unde erau plăcintele și cafeaua?”, întrebaseră ei. Chiar, unde erau? Probabil că le scăpase când încercase să fugă. Ce idiot! Acum stătea cu ochii lipiți de sticla aia colorată de sub tavan și-și spunea, zadarnic, că ar fi trebuit să o asculte pe femeie…

5. Părintele

„Tatăl nostru Care ești în Ceruri, Sfințească-se Numele Tău, facă-se Voia Ta…” Părintele murmura rugăciunea cu ochii închiși și mătăniile în mână. Stătea drept pe scaun, sprijinit de spătar, cu capul ușor înclinat pe spate. Lumina filtrată de vitraliile de sub tavan îi scălda fața și-i conferea o seninătate și o liniște total nepotrivite cu locul și situația în care se afla.

Cornel Călimănescu fusese preot al bisericii catolice din orășel timp de treizeci de ani, mai precis de când absolvise seminarul. Se schimbaseră conduceri, șefi, regimuri…, dar el și micuța bisericuță din piața orășelului rezistaseră câteodată din milă, altă dată în ciuda vremurilor.

Iar el se formase ca om și preot, și îmbătrânise în acea biserică. Iar acum, spre sfârșitul vieții, gândea că avea să devină una cu ea, ființa lui se va descompune și se va contopi cu zidurile între care slujise atâția amar de ani…

Dar iată că acum, la apusul zilelor sale, Dumnezeu avea alte planuri cu el. Deși părea greu de crezut că toată urzeala asta cu oameni răi, duhuri, diavoli și crime să fie opera Celui de sus…

Dacă cineva i-ar fi spus că îi va fi dat să întâlnească Necuratul în timpul slujbei de Duminică, i-ar fi râs în nas. Dar… vorba aceea… să nu-i dea Dumnezeu omului cât poate duce!

În mod ciudat, gândul îi zbura acum la prima lui dragoste, un amor adolescentin, aproape inocent. Fata avea 17 ani, era brunetă cu ochi căprui și avea o atracție pentru relațiile imposibile. În cercurile pe care le frecventa se vorbea despre o relație cu un student la medicină turc și cu o fată, fiica unui măcelar din cartier. Dar lui nu-i păsa. Serile pe care le petrecea în camera de cămin le împărțea între studiu și… visare. Știa că această poveste era un test trimis de Dumnezeu. Știa că va trebui să aleagă între dragostea pentru această zeiță pământeană și devoțiunea către cele sfinte. Chinuit de îndoieli, tânărul Călimănescu își imagina scenarii: se vedea în ograda tatălui său, la Rășinari, explicându-i că nu va deveni preot, că poate deveni profesor de religie la un liceu, dar că într-un fel sau altul tot se va însura cu Mădălina cea cu ochi măslinii. Săptămânile care au urmat acestei decizii au fost dedicate în întregime descoperirii dragostei și senzualității pe de o parte și pregătirii anunțului bombă pe de altă parte. Tot ce i se întâmpla îl înfiora, îl încânta și îl îngrozea în același timp. Unde fusese îngropat atâta timp instinctul sexual care se dovedea a fi atât de puternic acum? Era păcat sau dragoste atracția irezistibilă pe care o simțea pentru Mădălina?

Am putea spune că, până la urmă, harul de duhovnic a învins pornirile trupești. Dar ar fi o afirmație pe cât de incorectă, pe atât de ipocrită. Alegerea teologului avusese la bază mai degrabă frica de judecata societății, a prietenilor, a familiei, decât datoria față de divinitate. Pe românește, fusese laș! N-a avut curaj să își susțină dragostea, să lupte pentru ea…

Ciudat că se gândea la asta tocmai acum… Nu ar fi fost nici momentul, nici locul. Preotul Călimănescu se afla în sala de interogatorii a poliției și urma să fie acuzat de comiterea unui omor deosebit de grav. Oare ridicaseră trupul Rozei din biserică? Roza, sărmana de ea… Cât de grave păcate a avut de ispășit de i-a dat Dumnezeu un sfârșit atât de tragic?

Roza Acrăiesei avusese o viață aspră. A doua dintr-un șir de șapte copii, n-a avut parte de prea multă atenție și afecțiune. Crescuse mai mult de una singură, învățând despre viață de ici și de colo. Și ce nu i-a spus nimeni a lovit-o drept în față. Fata tăcută și timidă s-a transformat în femeie fără ca nimeni din jurul ei să observe. Și, totuși, cineva a remarcat. Un vaporean cu ochii alunecoși și mustața ca un spic. Când a aflat că omul avea nevastă și copii la Brăila, era prea târziu. Fata avea „burta la gură”. Ceea ce a urmat a fost furtuna la care toți se așteptau. Săracă și nemăritată, dar cu un copil în pântec, Roza a fost alungată de acasă. Deși pretextul a fost imoralitatea situației, adevărul era cu totul altul. Familia era mult prea săracă ca să își poată permite un nou membru. În plus, pe măsura ce sarcina ar fi avansat, Roza nu ar mai fi putut munci și ar fi devenit și ea o povară pentru familie.

Roza își strânse câteva lucruri și plecă în lume. Aflase că vasul pe care lucra tatăl copilului ei este la Constanța și urmează să plece spre America. Nu spera prea mult, doar să îi dea niște bani pentru ca să se poată muta în altă parte până când naște. Desigur, ar fi putut să se ducă la o mănăstire, să nască acolo, să dea copilul spre adopție, iar ea să devină măicuță. Dar nu accepta nici în ruptul capului ideea de a se despărți de copilul ei.

Se spune că Dumnezeu face cuib păsării chioare. Cel de Sus, categoric, a ajutat-o pe Roza. Era harnică și curată, așa că a găsit de muncă pe ici, pe colo până când a reușit să strângă banii pentru a ajunge în portul Constanța.

Din prima zi a găsit vaporul, dar nu a avut curajul să se urce la bord. A doua zi a aflat că vasul urma să părăsească portul, așa încât trebuia să facă pasul, atunci ori niciodată.

S-a dus la marinari și a întrebat de colegul lor cu ochii alunecoși și mustața ca un spic. Pe măsură ce îl descria, bărbații deveneau din ce în ce mai atenți. Atunci când, rușinată, aminti de tatuajul sub forma de cap de

mort de pe piept, avu impresia că vreo doi din membrii echipajului erau pe punctul de a leșina. În cele din urmă, unul mai bătrân o întrebă de ce îl caută pe acel bărbat. Lăsând capul în jos Roza explică faptul că îi purta copilul în pântec. Fata se aștepta la glume răutăcioase și zâmbete obraznice, în niciun caz la o reacție de teamă vecină cu groaza. Îi spuseră că nu știau nimic despre bărbatul ei și o expediaseră de parca le-ar fi adus ghinion.

Roza sorbea încet dintr-o cafea pe o bancă, când se trezi pe neașteptate cu doi marinari de pe vas lângă ea. Păreau îngroziți și vorbeau amândoi deodată și atât de repede, încât femeia de-abia îi putea urmări. Asculta și nu îi venea să-și creadă urechilor. Ăștia doi erau oameni în toată firea, trecuți de prima tinerețe și îi împuiau capul cu povești de groază pentru copii tâmpiți! Pe scurt, se pare că bărbatul ei era întruchiparea unui diavol, un marinar care trăise cu mult timp în urmă și fusese cumva trădat de niște oameni apropiați și, de atunci, bântuia porturile, umplând lumea de copii diavolești. Fata ascultă calm ce aveau cei doi de spus. La sfârșit, îi cântări pe fiecare în parte și spuse doar atât:

— Apăi, rușine să vă fie că vă bateți joc de o femeie și așa destul de necăjită. Poate că oi fi fost eu naivă să mă încred într-un vântură-lume ca de-alde voi, dar asta nu înseamnă că sunt idioată complet! Puteați să ziceți că a plecat, că e însurat sau știu eu ce s-o fi ales de el, dar nu să îmi vindeți mie baliverne d-astea!

Și, fără o vorbă în plus, se ridică și dădu să plece. Unul dintre bărbați o apucă de mână și îi spuse:

— Pentru numele lui Dumnezeu, scapă de pruncul ăsta! E copilul Diavolului!

— Ba bine că nu! Am făcut un păcat dăruindu-mă unui bărbat fără a fi nevasta lui. N-o să îmi încarc sufletul cu un păcat și mai mare, lepădându-mă de copil, care e darul lui Dumnezeu.

Se desprinse din strânsoarea marinarului și porni cu pași fermi, ca și când o forță nevăzută îi călăuzea pașii. Nu își amintea cum ajunsese acolo, dar un lucru era sigur: vederea bisericii îi liniști sufletul. Dintr-odată se simțea în siguranță. Ca și cum un văl i s-ar fi ridicat de pe ochi și acum vedea calea limpede și clar.

„Avea în priviri ceva din seninătatea unui copil care încă mai crede în bunătatea oamenilor…”, spunea părintele Călimănescu atunci când era întrebat cum de a

primit în casa parohială o fată despre care nu știa nimic altceva decât că avea burta la gură și nu avea soț. La început, cei mai catolici decât papa avuseseră multe de spus la adresa fetei. Încet-încet, însă, Roza îi întoarse pe toți și lumea o acceptă. Mai ales că fata se dovedi a fi cuminte și la locul ei. În plus, într-un oraș port povești ca asta se întâlnesc mult mai multe decât își dorește lumea să accepte. Mai era și război, iar asta creează un fel de solidaritate complicitară între oameni.

Puțin înainte de Paști, veni și sorocul. De unde toată săptămână fusese soare și cald, în vinerea aceea se stârni un vânt puternic, iar cerul se acoperi cu nori mari și negri. Toată lumea se aștepta să plouă, dar ploaia se încăpățână să nu vină, lăsând atmosfera pradă unei presiuni crescânde.

Fata născu greu, după un travaliu de aproape douăsprezece ore. Când pruncul veni, în fine, pe lume, mama era atât de epuizată, încât abia a apucat să-și întrezărească fiul înainte de a leșina.

În tot acest timp, părintele stătea cuminte într-un colț al acestei agitații, ca și cum ar fi fost unicul spectator al unei piese absurde. Și între țipetele facerii, femei alergând cu prosoape și apă fierbinte, doctor și moașe aruncând cu emfază ordine agitate, între toate acestea, lui Cornel Călimănescu îi zbura gândul departe în timp, atunci când o fată cu ochi măslinii era cât pe ce să îl abată de la calea duhovnicească…

După nașterea copilului părea că totul reintrase în normal. Roza era o mamă grijulie și atentă, dar reușea, în același timp, să își îndeplinească și îndatoririle în comunitate, fapt care a stârnit admirația tuturor.

Ați auzit vreodată de liniștea dinaintea furtunii? Căpitanii de vas privesc linia senină a orizontului, dar în ochii lor se întrezărește furtuna ce va să vină. Muribunzii au parte de o stare de bine. Cei dragi se bucură și sărbătoresc, dar cei ce nu vor mai fi știu că în curând vor face marele pas…

Undeva, în cel mai întunecat colț al sufletului lor, și Roza și părintele știau adevărul. Dar niciunul nu avea curaj să dea glas temerilor, ca și când simpla lor rostire le-ar face, dintr-o dată, palpabile. Băiatul mic, tăcut și cuminte, cu părul bălai și ochii albaștri, ar fi trebuit să pară un înger. Dar privirea de oțel și furia mocnită pe care o simțeai în atitudinea lui îți dădea fiori.

Dacă ar fi să le trecem în revistă, toate semnele care au dus la concluzia că micuțul Rozei ar fi fost posedat de Diavol par aiureli. Lucruri care cad și se sparg fără motiv, cele trei icoane care au fost puse în camera băiatului și s-au crăpat una câte una, cristelnița care s-a răsturnat la botez, fără ca măcar cineva să o fi atins, plânsetul nefiresc al pruncului, starea de nervozitate nejustificată pe care și mama și părintele Cornel o aveau în preajma puștiului – par o împletire de coincidențe cu niște superstiții naive. Sau poate nu?

Se spune despre studenții la medicină că atunci când studiază afecțiunile cordului, toți par să își descopere simptome caracteristice bolilor de inimă. Când Roza a prins curaj și i-a spus protectorului ei despre necuratul din fiul ei, inițial acesta a trimis-o să se caute. Starea de teamă a femeii l-a făcut, însă, pe părinte să sufle praful de pe niște cărți vechi. Pentru ca, până la urmă, să înceapă și el să vadă semnele…

Părintele Călimănescu refuzase cu obstinație să le spună anchetatorilor, concret, în ce anume a constat tentativa de exorcizare pe care el și Roza au aplicat-o copilului. Medicul legist a fost însă îngrozit când a văzut arsurile de pe corpul micuțului. Ceea ce a fost însă de-a dreptul năucitor a fost stabilirea cauzei decesului. Am fi tentați să credem că un medic legist vede destule într-o săptămână de muncă, astfel încât să nu îl mai sperie nimic, dar omul a fost de-a dreptul șocat. Atât de șocat încât a chemat de urgență un reputat profesor de la București să îi confirme rezultatul. Și, spre oroarea tuturor, profesorul l-a confirmat. Durerea l-a făcut pe bietul copil să urle până când inima i-a cedat și a murit.

Dovezile care îi incriminau pe preot și pe mama victimei erau circumstanțiale. Dar era clar că dacă poliția voia să mențină o urmă de credibilitate și respectabilitate în comunitate, trebuia să-i arate cu degetul pe cei care îi provocaseră copilului o suferință atât de intensă…

Pentru a obține maximum de reacție în rândul enoriașilor, polițiștii l-au arestat pe părinte imediat după terminarea slujbei de duminică. Singura greșeală pe care inspectorul Predescu avea să și-o reproșeze mai târziu a fost faptul că nu a ridicat-o tot atunci și pe mama băiețelului. Bietul om nu și-a putut închipui că mama a putut fi părtașă în această oroare. Argumentul pe care Roza îl invocase în fața subalternilor lui, conform căruia

copilul ar fi fost posedat de diavol și că l-ar fi omorât ca să împiedice exorcizarea i se părea polițistului atât de idiot, încât a refuzat să o interogheze de teamă să nu cedeze tentației de a o lovi. Acum regreta că nu o făcuse. Ar fi trebuit să o interogheze, să o țină în camera aceea enormă, dar sufocantă, cu ochiul ăla de sticlă colorată și prăfuită ca o speranță moartă. Așa, ticăloasa scăpase. A luat o sfoară și s-a spânzurat în biserică. Halal să-i fie! Înnebunise un om cumsecade, precum preotul catolic Călimănescu, chinuiseră împreună un copilaș amărât și apoi s-a spânzurat. A scăpat! Fără închisoare, fără pedepse, fără oprobiul public. Un pic de zbatere și atât! „Dumnezeu să o ierte, dacă poate! Eu nu pot!”, zise omul încet, ca pentru sine. Făcu o cruce mare și apoi intră în camera de interogatorii să vorbească cu preotul. Îl găsi în genunchi, rugându-se, cu lumina de la vitraliu învăluindu-l. Și, pentru o clipă, timpul s-a oprit și sentimentul de pace se răspândi în fiecare colț. Dar numai pentru o clipă.

6. Mama

Așezase masa și aștepta. În sfârșit, avea să îl cunoască pe misteriosul prieten al fiicei sale. Din debut, treaba nu-i mirosise a bine, dar acum, cel puțin, avea să se lămurească. Un presentiment îngrijorător îi dădea târcoale. De ce ezitase atât de mult Adina înainte de a i-l prezenta pe prietenul ei? De obicei nu era așa. Ele nu se aveau decât una pe cealaltă și poate din acest motiv erau foarte apropiate.

Cu o întârziere de câteva minute, se auzi cheia în ușă și vocea Adinei:

— Mamă, am ajuns.

Elena se grăbi să îi întâmpine.

Nici în cele mai negre coșmaruri nu-și închipuise așa ceva.

Când era copil, visase că pisicul ei era atât de bolnav încât îi cădeau bucăți din labe și coadă și că tot ce se mai putea face pentru el era să-l otrăvească. Deși motanul în chestiune a mai trăit mulți ani și a murit de bătrânețe, visul a urmărit-o multă vreme. Ceea ce i se întâmpla acum era mai rău decât ar fi fost dacă acel vis ar fi devenit realitate. Adina era copilul ei. Era sufletul ei. Și să o vadă umblând cu borâtura aia era de neconceput.

Niki – așa își spunea – era un cunoscut șmecher. Pe la el treceau cam tot ce însemna contrabandă și trafic în urbea aia de doi bani. Era slinos, obraznic, ignorant și insuportabil. Și, mai nou, prietenul fiicei ei.

* * *

De zile întregi hoinărea pe străzi, urmărindu-și fata. Pleca în urma ei dimineața și o petrecea discret până la școală. Apoi vedea cum ticălosul venea să o ia după ore. Petreceau aproape toată după-amiaza împreună. O ducea la un local deșănțat să mănânce, apoi la el acasă. Stătea în fața blocului și își imagina ce se întâmpla în apartamentul de la etajul 5.

Seara, când venea acasă, ea îi spunea că a fost cu prietenele în parc sau la piscină. O mințea. Și nu o mai făcuse până atunci.

Își luase concediu pentru a putea rezolva această problemă. Șeful îi era prieten, fusese chiar unul dintre martorii ei în procesul de divorț, așa încât beneficiase de înțelegere. Dar acum nu știa ce să facă. Se simțea paralizată și lucrul ăsta o înnebunea.

* * *

Plânsetele Adinei o scoteau din minți. Oare de ce a trebuit să i se întâmple tocmai fiicei ei? Jegosul își făcuse cheful cu ea și acum îi dăduse papucii. Povestea era veche de când lumea, dar suferința era nouă și copleșitoare pentru Adi. Nemernicul îi mai și făcea în ciudă, gudurându-se pe lângă colega ei de bancă.

Telefonul sună a pagubă. Se hotărî cu greu să răspundă. Simțea că nu trecuse ce avea să fie mai rău. Vocea slinoasă se auzi în receptor:

— Să fie într-o oră la intrarea în Parcul Carol! Altfel nu mai am ce vorbi cu ea.

Simțea cum îi pulsează sângele în vene de furie. Avea senzația că vede cum un fel de maree uleioasă și neagră îi cuprinde creierul.

Deschise ușa camerei fiicei ei, fără a ști dacă îi va spune sau nu. Fata dormea și, pentru prima oară în luni de zile, i se părea că zărește pe figura ei o urmă a seninătății pe care o avea altă dată.

Nu! Nu îi va mai permite ticălosului să-și bată joc de Adina. Nu se mai poate.

* * *

Era o zi însorită și caldă, însă Elenei îi era îngrozitor de frig. Așteptarea o înnebunea. Simțea că i se face frică și detesta acest lucru. Știa că potaia asta negricioasă îi va adulmeca frica și o va juca pe degete. Își încleștă fălcile pentru a domoli tremuratul bărbiei.

Brusc, vuietul străzii încetă, iar timpul păru că se oprește. Îl văzu coborând din mașină și vorbind cu niște băieți care, evident, îl așteptau. Ar fi vrut să aibă puterea să îl strige pentru a-l putea privi în ochi. Ar fi vrut să îi poată citi teama în privire. Dar s-ar fi putut pierde în fața ticăloșiei umane și, atunci, nu ar mai fi putut merge până la capăt. Iar el ar fi câștigat. Din nou…

* * *

Elena le explicase polițiștilor că nu a simțit nimic în momentul în care a tras. Mâna a apucat arma mecanic. Pistolul era armat, așa că a ochit și a tras. Simplu, curat, fără regrete. Nu, nu-i părea rău. Nu, nu a fost legitimă apărare. Circumstanțe atenuante? Ce sunt alea și la ce folosesc? E simplu: a vrut să-l omoare din prima clipă când i-a văzut laba pe fiica ei. Atunci când a dat telefon și i-a ordonat Adinei să se prezinte la apel, ca și când ea ar fi fost ordonanța sau, mai rău, sluga lui, i „s-a pus pata”, cum spunea fata ei. Și l-a omorât. „Procurorul va spune că ai ucis cu sânge rece”, au avertizat-o anchetatorii. Sânge rece. Sângele ei era rece de când apăruse nenorocirea în viața lor. Nimeni nu înțelegea. Toți spuneau că face din țânțar armăsar, că nu e nicio tragedie dacă Adina e cuplată o vreme cu un golan. E doar o toană de fetișcană. O să treacă. Auzi, o să treacă! Da, dar când? Înainte sau după ce rămâne însărcinată, capătă boli sau devine dependentă de droguri? Las’ că a făcut ea să treacă mai repede.

— Bine, dar fiica ta o să te urască pentru că i-ai ucis iubitul, spuse polițistul mai bătrân cu disperare în glas.

Săracul om încerca din răsputeri să facă întreaga poveste să pară mai degrabă un moment de nebunie,

decât un asasinat premeditat. Încerca, dar nu reușea. Fiindcă Elena o ținea una și bună.

— Las-o să mă urască. Oricum voi fi la închisoare. La ce i-ar folosi să mă iubească? Așa, cel puțin, o să plece la bunica ei în Ardeal, iar acolo va putea începe o viață nouă. În Ardeal e mai bine, spuse femeia cu profundă convingere.

Polițiștii abandonară cauza. Era definitiv pierdută. Ușa se închise în urma ultimului dintre ei. Liniștea se lăsă ușor în cameră și în sufletul femeii. Elena privi spre vitraliul multicolor și i se păru că lumina filtrată prin sticla colorată avea sclipiri de rubin și smarald. Și zâmbi. Simțea o mulțumire de sine greu de explicat. Știa că totul avea să fie bine.

7. Chioșcul

Irina era feminină, fără a fi firavă. Dacă făptura ei putea sugera o oarecare delicatețe, în momentul în care îi întâlneai privirea, orice pornire de a o ocroti dispărea. Fără a fugi, mulți se asigurau că există o cale de ieșire. Nu avea pe nimeni. Dacă nopțile ei erau presărate cu aventuri, atunci este foarte probabil că, timorați de personalitatea ei puternică, bieții amărâți nici nu îndrăzneau să se laude că se „tăvăliseră” cu frumoasa polițistă.

Să nu exagerăm. Nu era dracul chiar atât de negru. Atunci când ești însingurat într-o comunitate mică, dai naștere automat la tot felul de povestioare, unele mai văzduhiste, altele mai aproape de adevăr, dar niciodată complet reale și întotdeauna cu un fin parfum de bârfa.

Irina Apelov era o polițistă dobrogeană, o fată relativ tânără și frumoasă, fără dulcegării și feminități exagerate și calculate. Era o femeie tăcută și discretă, despre care nu se știa mare lucru și a cărei atitudine nu invita la întrebări indiscrete.

În acea dimineață, Dumnezeu știe de ce, era neobișnuit de veselă și zâmbitoare. Fără un motiv anume, se simțea bine. Fredona un cântec pe care-l auzise în mașină, la radio, și se amuza de stupiditatea versurilor. Schimbă saluturi rapide cu cei doi polițiști de la poartă și intră în birou. „Schimbă” e un fel de-a spune. Cei doi subofițeri sau subinspectori, cum le-o mai fi spunând,

fuseseră atât de uimiți că Irina le sesizase existența încât abia reușiseră să îngaime un „să trăiți” firav ca un puf de păpădie. Irinei nu-i scăpase efectul și îl savura cu maliționizitate. Asta cu atât mai mult cu cât blondul „de doi pe doi” cum îi spunea ea, se simțise oarecum jenat de propria lui timiditate și se rățoise la celălalt de parcă numai el ar fi avut vreo vină. „Mormolocule!”, tună blondul. „Da’ ce? Tu ești mai breaz?”, protestă celălalt cu o voce pițigăiată ca și cum ar fi înghițit un țânțar. Să mori de râs, nu altceva!

— Irina Apelova! Draga mea! Ce mai faci?

Gata și cu ziua bună. Nu-i plăceau rușii, nu citea Tolstoi, iar, din punctul ei de vedere, Esenin fusese un melancolic păgubos. Așa încât rusificarea numelui ei, chiar justificată, nu-i plăcea. În plus, nici nașul de cununie, domnul procuror, nu era printre persoanele a cărei revedere să o bucure.

Măritiș? O, da! Dar se întâmplase atât de demult… Și, oricum, o hotărâre judecătorească o declarase văduvă cu acte în regulă.

Se măritase de foarte tânără, în ciuda opoziției familiei. Este incredibil cum părinții au, de regulă, un al șaselea simț în ceea ce-i privește pe prezumtivii parteneri de viață și, cu cât le ignorăm semnalele, cu atât mai îndreptățite se dovedesc a fi în timp.

Irina fusese cazul tipic al unei tinere independente care face numai ce vrea ea. Era un fel de mască menită să ascundă timiditatea bolnăvicioasă care o chinuia pe proaspăta absolventă de liceu. În acest context, îl întâlnise pe Toni sau Anton, cum îl chema de fapt, un individ de 1.90, desprins parcă din filmele americane de acțiune. Din păcate, avea să afle în timp că fizicul era singura lui calitate reală. Restul era făcătură. Și încă una jalnică. Dar Irina nu avea ochi pentru adevăr. Pentru moment, ochii negri și părul bogat, zâmbetul cuceritor și blândețea afișată o cuceriseră definitiv.

Anton se născuse într-un sat lipovenesc, nu departe de orășelul în care avea să-și petreacă scurta și patetica lui viață. Și așa cum se-ntâmplă de multe ori, jocul vieții depășise cu mult imaginația scenariștilor de telenovele proaste. Apelov tatăl – un bețiv și un puturos notoriu – se oprise la o bere cu băieții la bodega din sat. Era în duminica Floriilor. O bere deveniră trei, patru și așa mai departe până când petrecăreții le pierdură șirul. Exasperat

de rugămințile mamei, Anton se duse, la căderea întunericului, să-și culeagă de pe străzi tatăl. Îl găsi acolo unde se aștepta și începu un lung șir de negocieri pentru a-l aduce acasă. Neuronii aproape înecați de alcool ai bătrânului scoseseră la iveala o condiție ce părea imposibil de îndeplinit: voia un loz în plic. Era duminică și era târziu, loteria din sat se închisese de mult, dar moșul o ținea una și bună.

— Nu plec acasă fără loz!

— Fi-r-ar a dracului de treabă, Doamne iartă-mă!, bodogăni Anton și se duse după băiatul de la Loterie, care locuia undeva în apropiere.

Mișu loteristul, cum îi spunea lumea în sat, îi cunoștea bine pe Apelovi. Crescuse cu Anton, fuseseră colegi de bancă din clasa întâi până la terminarea liceului. Știa și cât de dificil e tatăl prietenului său când se-mbată. Așa încât nu comentă: se îmbrăcă și îl însoți pe Anton până la magazin ca să-i vândă bețivanului un loz.

Bătrânul fusese atât de supărat că fiu-său reușise să găsească lozul, că nici măcar nu a vrut să-l vadă. Anton îl puse în buzunarul hainei și uită de el.

De-abia după Paști, când mama luă haina pentru a o spăla și o controlă în buzunare, găsi lozul. Că era câștigător, asta nu-i nimic! Dar premiul îi luă femeii piuitul: o garsonieră la oraș! Femeia se așeză pe laviță, își duse mâna la gură și rămase mult timp privind în gol…

Când Anton află, primul lui gând fu să vândă locuința și să-i dea bani maică-sii să mai iasă din necaz.

— Nu fi prost!, îl apostrofa mama. De ce să dai cu piciorul la noroc? Fă-ți bagajele și du-te.

— Unde pustiei să mă duc?

— La oraș. Lucrezi la fabrică sau pe șantier și, cine știe, poate ai tu noroc de viața pe care n-am avut-o eu!

Zis și făcut! Apelov se mută în garsoniera de la marginea orașului și se angajă muncitor pe șantier. Fiind singur și neavând prieteni, duminica seara se ducea, invariabil, la cinema. Acolo a întâlnit-o, într-o seară de început de decembrie, pe Irina. Tineri, entuziaști, nebuni – oricum le-am spune, rezultatul a fost același. La jumătatea lunii ianuarie erau căsătoriți. Puși în fața faptului împlinit, părinții Irinei au făcut tot posibilul ca tinerilor să le fie cât mai bine. Darul de nuntă a fost o căsuță în centrul orașului, mică, dar cochetă și cu o grădină destul de mare. L-au ajutat pe Anton să-și

găsească o slujbă de gestionar la un depozit. Toate păreau să le meargă din plin. Asta până când demonii alcoolismului patern au răzbit în firea tânărului Apelov. Înjurăturile, bătaia, scenele de gelozie și furie făceau, de acum, parte din cotidian. Singurele momente de liniște erau cele când Anton era plecat la vreo cârciumă și uita să mai vină vreo două – trei zile. Odată, înainte de un Paște, nu venise timp de o săptămână. După a treia zi, Irina anunțase poliția, care îl găsi într-un hotel slinos din Tulcea, despre care se spunea că ar masca un bordel. Din acel moment, femeia decise că, sub nici o formă, nu va mai avea raporturi sexuale cu soțul ei, fapt care avu darul să înrăutățească situația.

Intervenția părinților ambilor tineri și apropierea sărbătorilor de iarnă mai calmaseră spiritele. Anton își făcuse un control pentru a se asigura, atât el cât și pe Irina, că aventura de la bordel nu lăsase în urmă boli venerice. Și promisese, cu mâna pe Biblie, că după Anul Nou se internează pentru a scăpa de patima alcoolului. Se spune însă că nicio minune nu ține mai mult de trei zile. În acest caz, nu ținu decât până în primăvară. Ziua unui coleg de serviciu îl aduse pe Apolov în preajma unei sticle de votcă. Și uite-așa s-a ales praful de toate promisiunile.

Primăvara era deja pe sfârșite când vulcanul erupse. Sub pretextul discuțiilor asupra chioșcului de vară, Anton și cei doi amărâți de muncitori goliseră vreo două sticle stând pe marginea fundației. Seara, cei doi plecară acasă, dar Anton nu voia sub nicio formă să lase sticla din mână. Irina încercă totul: rugăminți, plânsete, țipete, înjurături, blesteme. Poate că acestea din urmă să fi declanșat furia bețivului, poate nu. Cert este un singur lucru: femeia a primit pe viu înțelesurile sintagmei „bătaie soră cu moartea”. Și ca și când nu ar fi fost suficient, individul se simți bărbat și stăpân și își supuse nevasta acolo, pe locul blestematului de chioșc, pe pământul rece și umed.

Pe Irina o durea tot corpul. Se simțea noroită și în suflet. Plânse tăcut vreo jumătate de ceas. Anton terminase sticla și țipa după încă una. Pentru că femeia nu îi răspundea, au început înjurăturile și amenințările. Într-un final, bărbatul se mobiliză suficient cât să vină în bucătărie, lovindu-se de toate cele și bodogănind. Poate că priveliștea monstruoasă sau amenințarea curelei din mâna lui să fi declanșat reacția Irinei…

Totul se petrecuse atât de repede, încât nici ea nu apucase să își dea seama prea bine. Realiză ce se întâmplase doar când se văzu cu mânerul cuțitului în mână, iar lama era adânc înfiptă în pieptul lui.

Dumnezeu știe de unde găsise atâta putere încât să târască corpul soțului și să îl îngroape în fundația chioșcului. Petrecu vreo două ceasuri, nivelând terenul în așa fel încât să nu își dea seama nimeni că a fost săpat acolo. Alte ore fuseseră dedicate curățeniei generale în bucătărie. Nicio urmă de sânge sau altceva nelalocul lui nu trebuia să fie acolo. Prima geană de lumină găsi casa și curtea curate ca o farmacie. Când muncitorii își făcură apariția dimineață, totul era aproape firesc. În afară, poate, de o strălucire ciudată în ochii Irinei Apelov.

Femeia a mai așteptat o zi și a raportat la poliție dispariția soțului ei. Organele de ordine l-au căutat o vreme și apoi au abandonat cazul. Irina a jucat comedia femeii disperate o vreme, a angajat și un detectiv particular care, bineînțeles, nu a găsit nimic relevant și apoi, încet, încet, și-a reluat viața. A decis să își continue studiile și a absolvit Dreptul. Așa a ajuns, ironic, nu? – inspector de poliție. După câțiva ani, a obținut și hotărârea judecătorească prin care Anton Apelov era declarat oficial mort. Își amintea și acum dimineața de după pronunțarea instanței: în zorii zilei, Irina savura o cafea tare în chioșcul de vară. „Dragul meu, am venit să bem cafeaua împreună!”, murmură ea zâmbind…

De atunci au trecut șase ani lungi cât un secol. Irina Apelov a găsit resursele interioare de a-și continua viața. Se spune că disperarea este cea mai mare forță. Irinei, disperarea i-a adus ambiție. Ambiția de a ieși din ratarea care amenința să o înghită. Una dintre cele mai mari realizări ale fetei a fost să urmeze cursurile Facultății de Drept la fără frecvență. Faptul că își găsise de lucru în cadrul poliției locale a ajutat-o enorm. Odată licența obținută, ascensiunea în cadrul secției a venit de la sine. Toată lumea se aștepta ca Irina să încerce să plece în Capitală sau măcar într-un oraș mai mare. Spre surprinderea tuturor, nu a făcut-o. Avea ea motivele ei…

Tânăra polițistă, calmă și sigură pe sine, nu trăda nimic din frustrările femeii chinuite de până atunci. Și totuși…

Uneori privirea ei avea o lumină ciudată, ca și când sub această aparență calmă s-ar fi desfășurat un război.

Nu era ea niciodată prea vorbăreață, iar în momente de deconcentrare totală nu puteai scoate de la ea nici măcar strictul necesar. Pe de altă parte, era activă și eficientă și, de aceea, micile ciudățenii îi erau tolerate.

Una dintre aceste ciudățenii era și nevoia Irinei de a se izola din când în când de restul colectivului. Se închidea în sala de interogatorii, dezactiva camerele și microfoanele și petrecea acolo cam un ceas. Când ieșea arată proaspătă și veselă ca după un somn odihnitor. Nimeni nu știa ce se petrecea în camera aceea timp de o oră. Dar majoritatea colegilor ar fi dat orice să afle.

Dacă însă vreunul din ei ar fi știut, nu cred că ar fi înțeles mare lucru. În clipele de maximă depresie, Irina se închidea în camera de interogatorii și se întindea pe masa prăfuită din mijlocul încăperii, întotdeauna cu fața în sus. Își întindea mâinile și prindea marginile mesei cu degetele. Trăgea aer adânc în piept și își fixa ochii asupra discului de lumină colorată de sub tavan. Și ochii ei luminau, dar lumina lor nu avea nimic din cea pe care soarele o trimitea prin intermediul ferestrei de sticlă pictată. Dimpotrivă, era ca și cum Yin și Yang ar fi căpătat o forță atât de mare încât s-ar fi putut anula reciproc. Vitraliul arunca în bătălie forța pe care o are lumina soarelui. Tânăra avea de partea ei forța arzătoare a urii împletite cu vinovăția. Timp de un ceas, Apelova retrăia fiecare moment al crimei comise, fiecare detaliu al atrocității care o urmărea în fiecare clipă. Din când în când, în acea cameră pe care vitraliul o îmbogățea cu o lumină nepotrivit de frumoasă, Irina Apelov călătorea în mod voit prin propriul purgatoriu. Și nu pentru a se simți izbăvită, ci pentru a ispăși câte puțin din sentința pe care ea singură a pronunțat-o și pe care avea să o ducă la îndeplinire pas cu pas, de-a lungul întregii vieți…

Polițistul cu voce de țânțar se tot învârtea în fața ușii sălii de interogatorii.

— Aici erai!, spuse amuzat partenerul său. De o jumătate de oră păzești ușa aia. Ce naiba crezi că faci?

— Mă întreb ce face ea acolo.

— Ce ne interesează pe noi? Treaba ei.

— Știi ce cred eu?

— Nu, dar mi-e teamă că îmi vei spune.

— Cred că se masturbează, zise pițigăiatul chicotind.

Uriașul blond simți cum i se taie picioarele când mâna delicată dar fermă a Irinei se așeză pe umărul său.

Dar nimic nu se poate compara cu fața tâmpă a subofițerului scund și cu vocea de scalpete când o auzi spunând:

— Dragilor, singurul loc unde îmi place să mă masturbez este cada mea de baie cu multă spumă în ea. În rest, prefer să fac sex cu un bărbat!

Zâmbi, înclină capul în semn de salut și plecă.

— Știi eu… eu…, bâigui vocea pițigăiată.

— Ești un idiot, știm cu toții, replică resemnat uriașul blond.

Pițigăiatul plecă bombănind. Blondul deschise ușa sălii de interogatorii și-și pironi privirea pe fereastra rotundă cu vitralii frumos colorate și murmură:

— Am luat-o razna cu toții!

8. Vitraliul

Norii, albi și pufoși, păreau a se grăbi undeva. Se duceau cu toții în spatele complexului și alergau ca niște oameni în întârziere, descompunându-se și recompunându-se în forme ciudate și instabile. Mediul înconjurător din jurul Omului evoluase în mod dramatic, într-un timp relativ scurt. Ceea ce constituise realitatea bunicilor și chiar a părinților era de domeniul fanteziei acum. Un singur lucru rămăsese la fel ca în pozele și filmele de odinioară: cerul și formele bizare de pe el.

— Stocul de oxigen a scăzut la 75%…, se auzi vocea metalică a sistemului informațional.

— Mai taci…, bodogăni printre dinți Isabella, smulsă din visare de computer.

Oftă și se duse în bucătărie pentru a-și face un ceai cu rom. Rosti comenzile necesare și astfel se aprinse lumina și se porni mașina de gătit. Spre deosebire de majoritatea oamenilor, prefera să folosească pentru ceai un ibric vechi, pe care îl păstrase când goliseră casa bunicii ei. Fierbătoarele astea moderne perfect ermetice o călcau pe nervi. Ce sens avea să îți faci ceai, dacă nu se simțea aroma sa în toată bucătăria?

Coduri, scannere, comenzi vocale, etaje spațiale… Ar fi trebuit să se nască în altă epocă, aceea despre care îi povesteau bunicii: plimbări prin parc, jocuri în iarbă, oceanul, munții… Pentru generația ei, toate acestea erau doar *screensaver*-e pe diferite monitoare, dar cândva

fuseseră realități palpabile. De multe ori încerca să își imagineze cum era…

Asta o atrăsese la Phillip – amândoi erau fascinați de viața de odinioară, „cu picioarele pe pământ”, cum spunea el.

Phillip Dempsey. Multă lume se întreba cum de era posibilă relația lor. El era cu 15 ani mai mare – de fapt, mai bătrân – decât ea. El lucra în conducerea ONU, ea terminase biologia și își realiza lucrarea de doctorat. El era atât de cufundat în intrigile politice și problemele globalizării, încât uneori uita să mănânce. Pe Isabella nu o interesa politica nici cât negru sub unghie. Considera că politicienii făcuseră din lumea globalizată un adevărat dezastru. Din cauza nesăbuinței și nepăsării lor, oamenii nu mai puteau trăi pe Terra. Existența lor era legată de această imensă stație orbitală din jurul planetei care fusese cândva leagănul omenirii. Poluarea și schimbarea dramatică a climei forțaseră adoptarea unei metode extreme de supraviețuire. Prin diverse aparaturi complicate se crease în atmosfera pământului un inel gravitațional. În acest inel s-a construit așezarea oamenilor de azi. Lumea trăia în orașe suspendate, beneficiind de aerul unui pământ care acum nu mai era populat, poluat și secătuit de către oameni. Aceste animale bipede distrugătoare nu mai îndrăzneau să deranjeze bătrâna planetă. Nu puteai vedea planeta decât prin imaginile transmise live prin satelit. Cei putred de bogați își puteau permite câte o excursie de câteva ore pe an pe Pământ, destinațiile, însă, erau stricte și precis determinate.

Isabella și Phillip aveau totuși câteva puncte comune. Unul dintre ele era pasiunea vecină cu obsesia pentru planeta Pământ. Isabella făcuse chiar credit la bancă pentru prima sa excursie pe planeta-mamă. De când erau împreuna, Phillip îi mai dăruise două. Amândoi găseau viața contemporană un fel de butaforie continuă. O lume de metal și silicon, unde obiectele de artă conținând un fir de iarbă furat sau crescut într-o mini-seră, constituiau marfa de contrabandă, iar cei care practicau acest trafic își riscau chiar și viața. Isabella avea și ea un astfel de obiect din cristal, în care era încastrată o frunză mică de canabis… Nu, nu de la Phillip, mustăci ea deasupra cănii de ceai.

Deodată, un sunet de alarmă inundă încăperea. Computerul emise mesajul de urgență, lumina se stinse și un ușor tremur cuprinse întreaga locuință.

— Ce naiba…?

Intensitatea mișcării clădirii se înteți devenind un adevărat cutremur. Totul a durat aproximativ cinci minute, dar Isabellei i se păru o veșnicie. Pe holul exterior se auzeau pași grăbiți și țipete, dar pe ea frica o paralizase. Și pe urmă, unde să se ducă?

Cutremurul se opri și generatorul de rezervă intră, probabil, în funcțiune, pentru că în casă se făcu lumină. Mobilul începu să sune și fata făcu un efort să se liniștească suficient pentru a putea răspunde. Era Phillip.

— Phillip, ce faci, unde ești? Ești bine?

— Da, sunt la sediu. Tu ce faci?

— M-am speriat îngrozitor. S-a zguduit toată casa. Ce s-a întâmplat?

— Greviștii din sectorul 45 francez au atacat generatorul gravitațional. Au reușit să îi afecteze funcționarea. Dar stai liniștită, s-a rezolvat.

— Când vii? Nu vreau să mai stau singură.

— Nu am cum să vin mai devreme de ora 20. Avem ședință de consiliu astăzi. Știi.

— Da, știu… zise ea trist.

— Am vrut să văd ce faci. Bănuiam că te-ai speriat. Dar o să revină totul la normal în câteva minute. Să fii cuminte! Te sărut! Ne vedem deseară.

Phillip se grăbi să închidă pentru a nu îi mai da prilejul Isabellei să protesteze.

— Deseară… mie mi-e frică acum, nu deseară, bodogăni fata.

În principiu, pe Isabella nu o deranja că petrecea puțină vreme cu Phillip. Nu aveau timp de certuri. Dar, uneori, în momente ca acesta, ar fi dorit să fie alături de ea, să o țină în brațe, să o liniștească…

Programul de știri lămuri și misterul agitației. În sectorul 45 francez niște luptători de gherilă atacaseră și, pentru scurt timp, reușiseră să scoată din funcțiune generatorul gravitațional din zonă, fapt care determinase o serie de rateuri în sistem. Riscul unei vieți printre gadgeturi. Dacă ceva nu merge ceas, întregul angrenaj se duce de râpă.

* * *

Phillip era acasă de două ore, dar nu se simțea. Se refugiase la biroul improvizat în sufragerie. De săptămâni întregi era absent și preocupat. Phillip și vestigiile lui! Era incredibil cât de atras putea fi de câte un cataroi sau un ciob din nu știu ce epocă. „Tot ce a făurit omul are o poveste unică… e o dovadă a geniului său”, spunea el cu entuziasm. Isabella avea îndoieli, dar nu și le exprima niciodată cu voce tare. Noua obsesie a bărbatului ei era o fereastră cu vitralii, mică și rotundă, care făcea parte dintr-un ansamblu de ruine localizat undeva în sud-estul fostului continent european. Isabella nu înțelegea de ce fragmentul acela de sticlă exercita o asemenea fascinație asupra lui Phillip. Probabil din cauza poveștii care îl însoțea. Din câte aflase Phillip, ochiul de sticlă colorată luminase în mod straniu o încăpere care servise, timp de mai bine de două secole, drept cameră de interogatorii. Oare câte drame privise mută această pată de culoare? Isabella îl mai văzuse pe Phillip prins în mrejele unei ruine sau relicve, dar niciodată atât de obsedat. Era ca și cum lumea ar fi început și s-ar fi sfârșit cu blestemata asta de fereastră. Undeva, dincolo de miezul nopții, fata observă că bărbatul ei nu a venit în pat. Se duse în sufragerie și îl găsi cufundat între fișiere afișate simultan pe mai multe monitoare virtuale.

— Ce faci, Phillip? Nu vii la culcare?

— O vreau.

— Ce?

— Fereastra. Vreau să o am.

— Adică să o aduci aici? Nu ești întreg la minte. Cine crezi că o să autorizeze așa ceva? Și unde naiba o să o punem?

— O vreau și o să o am!

— Tu nu ai auzit o vorbă din ce am spus eu, așa-i?

Ultimii ani se dovediseră a fi din ce în ce mai dificili în ceea ce privește aprobarea pentru o excursie pe planeta-mamă, darămite să aduci ceva de acolo. Obiecțiile autorităților aveau la bază, în principal, două motive. Unul era legat de însăși rațiunea pentru care oamenii trăiau suspendați în inelul atmosferic al planetei: Pământul avea nevoie de timp și spațiu pentru a-și reface ecosistemul distrus de generații nesăbuite de locuitori. Un

alt motiv era suprasolicitarea sistemului gravitațional care făcea posibilă existența oamenilor în inelul artificial. Un obiect de dimensiunea ferestrei cu pricina presupunea un surplus de încărcătură pe care sistemul destinat consumatorilor casnici de forță gravitațională nu și-l putea permite. Acestea însă erau reguli pentru muritorii de rând. Phillip nu era și nu se consideră unul din mulțime. El se număra printre cei care făceau legile, deci le putea și modifica, nu?

* * *

Se simțea ca o elevă de liceu în ziua absolvirii. Emoțiile împletite cu un sentiment de bucurie năvăleau în valuri. Îi luase două ceasuri să se hotărască cu ce să se îmbrace. Degeaba îi spunea Phillip că era vorba de un drum dus-întors cu o navetă cargo, pentru ea era la fel de important ca o vizită a unui șef de stat. Mergea din nou la Planeta Mamă. Va vedea din nou pământul, va putea atinge un fir de iarbă care crește… Desigur, odată întorși acasă va fi un pic ciudat, dar… Acum nu se va gândi la asta, ci se va bucura de fiecare moment.

— Ești gata?, întrebă Phillip în timp ce băga capul pe ușă.

La vederea Isabellei rămase cu gura căscată. Fata purta un costum simplu de doc. Pantalonii erau drepți, cu talie înaltă și betelie lată. Croiala îi punea foarte bine în valoare formele. Cămașa albă, imaculată, aducea un plus de strălucire feței delicate, conturate de părul rebel. Doamne, este așa de frumoasă, gândi Phillip și simți că i se pune un nod în gât. Îi era atât de dragă…

* * *

În liniștea nopții, cu luminile reci și frumoase, aproape că seamănă a oraș ghetoul ăsta nenorocit de tablă… Isabella trase perdeaua și comută luminile pe nivelul de veghe. Se îndreptă spre dormitor, dar înainte se opri să mai arunce o privire vitraliului. Ce zi! Cine ar fi crezut ca vor reuși să „strecoare” un ditamai vitraliul de pe Pământ?

— Uimitor, nu? Ar fi fost o crimă să îl las să fie victima timpului, nu?

— Știu și eu? Acolo, printre ruinele lui, spunea o poveste. Aici nu este altceva decât un alt „trofeu” pe raftul tău… Nu este nimic de povestit în asta…

— Ești nedreaptă, pufni Phillip și se întoarse către noua sa cucerire…

— Nu, sunt realistă, murmură Isabella. Știu eu ce știu…

ETAJUL 3, INTRAREA C

1.

Stropii mari de ploaie se loveau de geam, spărgându-se în lacrimi mici. Armina își fixase privirea pe pavajul ud lăsând gândul să călătorească în voie.

Era obosită. Toată nebunia din ultimele zile o dăduse peste cap. Într-un fel, de-abia aștepta să vină alegerile ca să se termine odată. Când un nou guvern se instalează „pe baricade", unul dintre primele departamente care sunt „repopulate" aproape în întregime cu oameni noi sunt cele care se ocupă cu relațiile cu presa. Armina era al doilea om în ierarhia Serviciului de Comunicare Publică din cadrul Secretariatului general al Guvernului. Era în funcție doar de șase luni, dar avea impresia că trecuseră șase ani. Prinsese perioada cea mai grea a guvernării. Recesiune, greve, scandaluri de corupție se înghesuiau în paginile ziarelor, iar ei trebuiau să corecteze imaginea, de parcă era o poză prelucrată în photoshop.

Când i se propusese poziția asta, i se păruse o idee bună. Avea nevoie de ceva care să o smulgă din propria ei dramă, să o ajute să treacă peste propria ei frustrare. Acum însă nu mai era așa sigură. Era pur și simplu epuizată. Își dorea o săptămână de somn. Își aprinse o țigară și îi urmări fumul discret. Afară era agitație. Jandarmii schimbau tura. Erau mai mulți ca de obicei. Cu toate manifestările astea de stradă, mai mult sau mai puțin spontane… Unul dintre băieți ridică ochii. Pentru câteva momente, privirile li s-au întâlnit. El era. Ștefan tocmai intra în tură la poarta C.

* * *

Fiecare picătură de ploaie care îl atingea era o sursă distinctă de frig. Rahatul de uniformă absorbea apa ca un burete. Încercă să își aprindă o țigară și constată că îi tremurau mâinile. Face-te-ar dracu' ghem de toamnă! Ștefan era murat și sictirit. Ca să fie tacâmul complet, erau anunțate niscaiva manifestații cu aruncări de

cataroaie în geamurile Guvernului. Deh, criza asta scotea ce e mai bun în oameni.

Se hotărî să se concentreze exclusiv asupra țigării. Trase cu nesaț fumul – nociv, de altfel – și expiră treptat. Îi plăcea să se joace cu fumul, din care năștea diverse forme efemere. Încercă să facă o inimă. Nu îi ieși din prima, așa că decise să mai încerce o dată. Când se pregătea să mai ia o „gură" sănătoasă de tutun, o picătură nărăvașă de ploaie stinse țigara. Rahat! Ridică o privire rugătoare către ceruri, pentru a le convinge să sisteze dușul. În loc de ceruri, ochii se opriră undeva la etajul trei. Și ea fuma! Era la muncă, ceea ce însemna că avea să plece spre casă undeva în jurul orei șapte seara. Hmm!

2.

Vuietul străzii era asurzitor. Manifestanții furioși și stârniți de agitatori făcuseră țăndări mașinile din parcarea din dreapta sediului Guvernului. Acum se bucura că nu găsise loc acolo dimineață și parcase pe o alee, ceva mai departe. Fumul înecăcios al cockteilurilor Molotov care invadaseră parterul clădirii ajungea acum și la etajul trei, făcând aerul greu de respirat. Țipetele mulțimii și sunetul de sticlă spartă deveniseră un fundal sonor apăsător. Nimeni nu mai lucra. O stare de panică domnea în cladirea guvernamentală. Pentru Armina nu era prima oară când trăia astfel de momente. În 1990, mama ei lucra la Televiziunea Română. Acel 13 iunie nenorocit a fost prima ei experiență în privința manifestațiilor de stradă. Fusese la doctor pentru niște analize și apoi îșI însoțise mama la serviciu.

S-a vorbit și încă se mai vorbește despre mineri, despre cine și de ce i-a adus în Capitală. Aranjamentele și mașinațiile din spatele acelei zile sinistre nu au avut însă nicio relevanță pentru adolescenta îngrozită, ascunsă în toaleta de la etajul 6. A fost printre puținii care nu și-au pus întrebări și nu au urmărit emisiunile despre acel moment. Pur și simplu, nu voia să știe. Nu voia să înțeleagă.

Dar istoria se repetă, iar Armina de acum nu mai este adolescenta ignorantă de atunci. Așa că nu a avut de ales și a înțeles: sărăcia și viața grea. La fel și acum. Ia 100 de oameni rămași fără joburi peste noapte din cauza crizei

financiare, spune-le că guvernul este unicul vinovat și nu vor ezita să arunce cu pietre în geamul clădirii cu pricina sau cu roșii în mașina primului ministru.

O bubuitură puternică zgudui etajul, iar spațiile se umplură de fum. Aerul deveni înecăcios și greu. Zgomotele se intensificaseră, iar Armina se simțea ca și cum ușa avea să se dărâme din moment în moment și războiul din stradă avea să se reverse peste ea.

Era singură. Colegii ei de birou se ascunseseră sau fugiseră. Dumnezeu știe! Ea fusese la fumat și primul geam spart la etajul trei a constituit semnalul de alarmă. Tardiv! Manifestanții erau deja în clădire, așa încât fata nu avu curajul să iasă din birou. Niște țipete urmate de focuri de armă o făcură pe Armina să se ascundă după un birou. Cineva deschise ușa, iar inima fetei se făcu cât un purice. Se auzi o voce:

— Aruncă porcăria aia înainte să explodeze și hai să mergem. Nu e nimeni aici.

O sticlă cu o cârpă în flăcări în capăt se rostogoli în încăpere. Norocul îi surâse Arminei. Sticla nu se lovi de nimic și nu explodă. Fără să mai stea pe gânduri fata apucă obiectul și îl aruncă pe geam. Sunetul exploziei se auzi de departe. Armina însă nu avea timp să se bucure. Fumul o împiedica să respire, așa că se repezi la geam, deși și de afară tot fum venea. Fata se întoarse și privi în jur căutând o zonă cu aer. Nu găsi, așa că se ghemui acolo, în colțul de la fereastră și închise ochii.

* * *

În mod ciudat, îi răsunau în minte cuvintele tatălui său: o meserie decentă, bărbătească, fără să te spetești cu munca… Sigur, la Lepșa nu erau greve, manifestații de stradă și cocteiluri Molotov. De unde era să știe bietul om? El a vrut să își vadă băiatul cel mic plecat de la coada vacii și aranjat la oraș. Și era al naibii de mândru că prâslea reușise să ajungă la București. Spunea tuturor celor dispuși să îl asculte că fiu-său păzea Guvernul. Ascultându-l pe bătrân ai fi crezut că Ștefan e mai tare decât James Bond și Rambo la un loc.

Se spune că atunci când te gândești mult la cei de acasă, e semn că ai dat de belea. Ștefan ar fi dat orice să fie acasă și să dea de mâncare la animale. Pentru prima

dată în ani de zile conștientiza frica. El și colegii lui deveniseră ținta furiei manifestanților, deși nimic din ceea ce îi scosese pe oameni în stradă nu era din vina jandarmilor.

Ștefan era năpădit de gânduri în timp ce muncea, împreună cu alți doi colegi, la construirea unei baricade care să oprească accesul oamenilor în clădire prin intrarea C. Foloseau orice aveau la îndemână. Vasile adusese un spoiler de la o limuzină care bubuise mai devreme. Brusc o explozie și apoi mii de fragmente de sticlă spartă îi opri din activitatea febrilă. Probabil un cockteil Molotov făcuse ravagii într-un birou. Deci manifestanții pătrunseseră deja în clădire prin alte părți. Ridică privirea pentru a vedea unde se întâmplase. Ieșea fum de la etajul 3.

Dumnezeule… Armina!

3.

Era ca și cum ar fi mers legat la ochi. Fumul era dens ca o pâclă și îi era greu să își dea seama dacă respira sau se sufoca mai tare cu fiecare clipă. Mergea pe lângă perete, sprijinindu-se cu o mână de acesta, pentru a nu se împiedica de ceva. Ar fi vrut să o strige pe Armina, dar îl ustura gâtul și nu mai avea voce. Deschidea fiecare ușă și verifica fiecare birou. A deschis și a treia ușă și ar fi trecut mai departe, dacă nu ar fi auzit pe cineva tușind. În colțul de lângă fereastră, o găsi ghemuită pe Armina. O ridică și începură să își croiască drum prin fumul gros.

* * *

Trebuie să fi fost puțin curent, pentru că flacăra lumânării se agita, dând naștere unor umbre ciudate pe perete. Cine avusese ideea ca micul pub să fie luminat numai cu lumânările de pe mese fusese un geniu. Atmosfera era atât de plăcută! Liniștitoare și, în același timp, incitantă. Romantică, dar și misterioasă.

Armina și Ștefan tăceau în fața unor pahare de vin roșu. Din când în când se uitau unul la altul și zâmbeau. Păreau a nu avea nevoie de cuvinte. Ștefan luă mâna Arminei în mâna sa. Ea știa că ar fi trebuit să se retragă.

Dar nu putea. Sau nu voia. Sau poate nici nu putea, nici nu voia. Două ceasuri și încă o sticlă de vin mai târziu prinseseră curaj și povesteau: despre familie, copilărie, școală, muzică. Ștefan se gândi că i-ar fi plăcut să îl vadă colegii lui de unitate. Aceia care îi spuneau că vânează potcoave de cai morți și că ar trebui să îi acorde atenție Ginei de la chioșcul de ziare. Pe de altă parte, însă, era mai bine ca ei să nu știe.

Ploaia lovea cu stropi mari și grei în geam. Dincolo de firma pictată frumos, cei doi tineri se țineau de mână și își vorbeau din priviri. Din celălalt colț al restaurantului un bărbat în vârstă îi privea și zâmbea părintește.

* * *

Aerul rece al nopții o pătrunse din momentul în care ieși din bloc. Armina oftă. Privi în jur. Nu era nimeni. Mai bine! Plângea. Lacrimile o ardeau pe obraz.

Cum putuse să facă așa ceva? Cum se va mai putea privi în oglindă de acum încolo? Unde or fi cheile de la mașină? Strecură mâna în buzunarul hainei. Nu erau acolo.

O mână pe umăr o paralizează de spaimă.

— Ai uitat cheile, spuse, stângaci, Ștefan.

Armina oftă și îi mulțumi cu o urmă de surâs.

— Mă gândeam, spuse ezitant băiatul, că ar fi bine să rămâi. E două noaptea și ai băut. Nu rămâi? Eu aș vrea…

— Nu, nu pot. Mulțumesc, oricum. Noapte bună…

— Ai grijă…

Armina se sui în mașină și demară în trombă. Spera din suflet ca Ștefan să nu fi observat lacrimile.

Băiatul rămase în mijlocul aleii, privind în gol.

4.

— „Eu aș vrea să rămâi” …mare dobitoc ești, băiatule!, murmură Ștefan, stând lipit de ușa de la intrare.

Stătu câteva clipe, apoi se duse către bar și își puse un whisky. Îl bău dintr-o suflare.

Fusese un joc al hazardului. O salvase din clădire pe Armina. Apoi luaseră cina la un restaurant. Nu sperase să

petreacă și noaptea cu fata, dar se legase frumos. Fusese ca în filme: James Bond salvase femeia cea frumoasă de băieții cei răi și apoi se iubiseră ca doi nebuni.

Atunci de ce se simțea ca un șmecheraș de cartier? Poate pentru că băiatul simplu din Lepșa care fusese odată știa că ar fi trebuit să o conducă acasă și să se mulțumească cu promisiunea de a se vedea când se întoarce din misiune. În loc de asta, el profitase că era liber pe contrasens și băgase viteză. Iar acum se simțea ca un puști care furase din portofelul mamei banii de pâine.

Al doilea pahar de whisky îl împinse către birou. Inițial a vrut să deschidă calculatorul, dar renunță. Rândurile printate au ceva sobru, serios și irevocabil, precum concedierea înainte de Crăciun. Până la urmă, desprinse o coală din caietul de desen și, ajutat de cărbune, începu, încet-încet, să își deseneze gândurile. Hârtia părea a fi mai pricepută în a istorisi povestea băiatului timid, în uniformă, care, fără voia lui, începuse să se gândească din ce în ce mai mult la domnișoara consilier de imagine de la etajul 3.

La început, nu fusese altceva decât un amuzament. Apoi începu să caute să aibă ocazia să o salute. Altă dată se oferi să îi scoată mașina din parcare, atunci când pentru ea era dificil. Se trezi la un moment dat că îi lipsește, dacă nu o vede o zi. Nu știa ce însemna asta și nici nu voia să își bată capul prea tare. Astăzi un salut, mâine un zâmbet și tot așa… O vedea tristă și se imagina în postura de a reuși să îi readucă zâmbetul pe buze… Ar fi putut rămâne o simplă fantezie dacă nu ar fi fost manifestațiile și nebunia care a urmat. Își aminti groaza pe care o simțise când văzu fum de la fereastra de la etajul trei. Aceeași fereastră la care, nu cu mult înainte, o văzuse fumând o țigară. A fost ca și cum timpul s-a oprit în loc, iar toată agitația din jurul lui trecuse într-o altă dimensiune.

Nu a fost nimic premeditat în salvarea ei. Nu se dusese după ea în ideea că asta îl va ajuta să o aducă în patul lui. Sau măcar că va obține o întâlnire cu ea. Nu se gândise la asta. De fapt, nu se gândise la nimic. Pur și simplu se năpusti într-acolo…

Și atunci, ce se întâmplase? Cum ajunsese să se poarte ca un personaj de telenovelă? Nu înțelegea. Și nici nu încerca. Măcar dacă ar fi ieșit prost. Dar fusese o seară

de vis. Asta până când Armina părăsise garsoniera lui cu ochii în lacrimi, în puterea nopții.

Se opri pentru o clipă și privi chipul conturat în cărbune. Chiar și în desen, Armina avea o privire tristă. Contururile erau un pic prea accentuate, dar nu era chiar rău…

5.

Avusese un somn greu, epuizant. De fapt, nici nu era sigură ca dormise. Îi era rușine. Ar fi trebuit să se abțină. Să nu se poarte ca o fătucă ieftină. Ștefan era cu zece ani mai tânăr. Iar ea era văduvă de mai puțin de jumătate de an. Nu era atât faptul că se complăcuse într-o aventură de o noapte cu un bărbat mult mai tânăr. Ci faptul că îi plăcuse. Asta o făcea să se simtă… impropriu.

Ajunsese acasă mult după miezul nopții, cu părul ud și hainele în dezordine. Aprinse candela și încercă să vorbească cu Radu. Nu era atât de dusă încât să își închipuie că soțul ei îi va răspunde din lumea morților, dar când i se adresa, simțea o căldură în inimă. Ca și când lumina caldă a unei lumânări ar fi răsărit înlăuntrul ființei ei. Noaptea trecută, însă, lumina nu se mai născu în ea. Probabil că dorința și plăcerea făcuseră locul prea murdar.

Acum stătea în pat cu ochii închiși, dorindu-și cu disperare să nu se mai gândească la nimic. Dar nu simțea decât pleoapele grele, iar gândurile îi tropăiau prin cap precum trupele la defilare. Dacă ar reuși să…

Dintr-odată sună ceva. Soneria. Armina deschise ochii mari. La naiba! La zece ar fi trebuit să fie la mama ei să o ia și să meargă împreună în piața Obor. Să ia gogoșari pentru murături. Probabil o așteptase cât o așteptase, își pierduse răbdarea și venise aici. Fata luă un capot pe ea și se duse împleticindu-se spre ușă. Ce avea să îi spună mamei? O va vedea plânsă și răvășită și va trebui să inventeze ceva. Va da vina pe evenimentele din ziua precedentă: manifestații, nebunii – dar o va simți că ascunde ceva. Întotdeauna își dă seama. Soneria continua să sune insistent.

— Da, mamă, vin acum!

Deschise ușa și se trezi în față cu un imens buchet de flori. Băiatul din spatele buchetului îi zâmbi și îi spuse:

— Îmi pare rău că vă dezamăgesc. Buchetul acesta este pentru doamna Armina Budărăscu. Dumneavoastră sunteți?

Buchetul era făcut din trandafiri albi și roșii. Florile erau îmbobocite și proaspete. În loc de obișnuita carte de vizită, găsi o scrisoare. O desfăcu. Era un desen. De la Ștefan. Portretul ei. Nu știa dacă să zâmbească sau să plângă, așa că le făcu pe amândouă. Armina țâșni în căutarea mobilului. Trebuia să vorbească cu Ștefan înainte de a se urca în avion.

— Alo, Ștefan… Am primit florile, mulțumesc… Să ai grijă de tine. Să nu cumva să te lași împușcat pe acolo, că te strâng de gât, ai înțeles? Ok, ok, trebuie să decoleze avionul, știu… Drum bun!

Armina închise telefonul și apoi zâmbi cu lacrimi. Mirosi florile și deschise geamul lăsând căldura soarelui să îi scalde fața. Și probabil că ar mai fi rămas să se bucure de razele aurii, dacă pendulul nu ar fi bătut ora 11. Armina tresări și se activă instantaneu. Mama, gogoșari, Piața Obor…

Anamaria Ionescu, născută pe 3 septembrie 1976, a trăit întreaga sa viață în București. A avut o relație specială cu mama sa, Monica, dar tatăl său (Mihai Ionescu – reputat realizator de radio și TV – „Acasă la…" și „De toate pentru toți", cu Mișu Fotino și Coca Andronescu – și autor al volumului de memorialistică-jurnalistică „Hoțul de chipuri") este cel de la care a moștenit microbul cuvântului scris și vorbit. A absolvit Facultatea de Drept în 2000, dar începând din anul al III-lea de facultate lucrează – inițial în calitate de colaborator, apoi ca angajat – ca reporter, redactor și acum realizator de emisiuni în cadrul Societății Române de Radiodifuziune. De 10 ani lucrează la postul Antena Satelor al Societății Române de Radiodifuziune, fapt ce a ajutat-o să stabilească o legătură specială cu mediul rural și viața acestuia, chiar dacă autoarea și familia sa sunt citadini prin excelență.

Anamaria Ionescu, născută pe 3 septembrie 1976, a trăit întreaga sa viață în București. A avut o relație specială cu mama sa, Monica, dar tatăl său (Mihai Ionescu - reputat realizator de radio și TV - "Acasă la..." și "De toate pentru toți", cu Mișu Fotino și Coca Andronescu - și autor al volumului de memorialistică -jurnalistică "Hoțul de chipuri") este cel de la care a moștenit microbul cuvântului scris și vorbit. A absolvit Facultatea de Drept în 2000, dar începând din anul al III-lea de facultate lucrează - inițial în calitate de colaborator, apoi ca angajat - ca reporter, redactor și acum realizator de emisiuni în cadrul Societății Române de Radiodifuziune. De 10 ani lucrează la postul Antena Satelor al Societății Române de Radiodifuziune, fapt ce a ajutat-o să stabilească o legătură specială cu mediul rural și viața acestuia, chiar dacă autoarea și familia sa sunt cităini prin excelență.

virtual-project.eu

978-606-546-000-3

Table of Contents

La limita incandescenței
A FOST SĂ FIE
- 1. Pianista
- 2. Sora mai mare
- 3. Fiica
- 4. Soția
- 5. Mama

CĂLĂTORIE ÎN FAMILIE
- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.

CONFESIUNEA
- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.
- 11.
- 12
- 13.
- 14.
- 15.

CAMERA OBSCURA
- 1. Mariajul
- 2. Pilotul
- 3. Cherhanaua
- 4. Teroristul
- 5. Părintele
- 6. Mama
- 7. Chioșcul
- 8. Vitraliul

ETAJUL 3, INTRAREA C
- 1.

2.
3.
4.
5.

Table of Contents

La limita incandescenței 5
A FOST SĂ FIE 7
1. Pianista 7
2. Sora mai mare 9
3. Fiica 11
4. Soția 13
5. Mama 14
CĂLĂTORIE ÎN FAMILIE 19
1. 19
2. 24
3. 26
4. 26
5. 28
CONFESIUNEA 31
1. 31
2. 31
3. 32
4. 33
5. 34
6. 34
7. 36
8. 37
9. 37
10. 38
11. 39
12 40
13. 41
14. 41
15. 42
CAMERA OBSCURA 44

1. Mariajul 44
2. Pilotul 48
3. Cherhanaua 55
4. Teroristul 57
5. Părintele 59
6. Mama 65
7. Chioșcul 68
8. Vitraliul 74
ETAJUL 3, INTRAREA C 80
1. 80
2. 81
3. 83
4. 84
5. 86